

...ny Spěwnik

za

...ski lud.

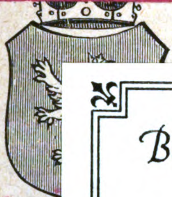
Zestajał

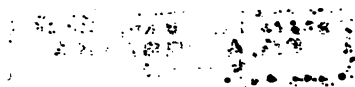
K. A. Fiedleŕ.

W Budyšinje.

Z nakładom Maćicy Serbskeje.

1878.

MU
IAE
93

Towařšny Spěwnik

za

serbski lud.

Zestajał

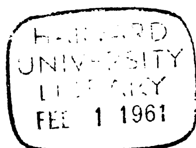
K. A. Fiedler.

W Budyšinje.

Z nakładom Maćicy Serbskeje.

1878.

Maćičnych spisow čo. 67.

Předsłowo.

Tule dostanješ skónčnje towaŕšny serbski spěwnik z přidatymi hłosami, za kajkimž sy hižom dawno žadał, lubodrohi serbski ludo!

Dźiwajo na powšitkowne žadanje, běše naša Maćica Serbska, kotraž so z khwalobnej rozhladnosću za nawjedźitosć serbskeho luda sobu stara a jón na wyšši skhodźeńk duchowneje zdźěłanosće pozběhnyć pyta, wudaće tajkeho spěwnika hižom při składnosći hłowneje zhromadźizny lěta 1872 jenohłósnje wobzanknyła a tuto swoje wobzanknjenje tež na hłownej zhromadźiznje, jutry 1873 wotdźeržanej, wobnowiła. Zo pak spěwnik při wšěm tym hakle nětko wuńdźe, na tym běše wosebje to wina, zo mějachu so k temu prjedy hudźbne noty wobstarać, štož je skónčnje naš zasłužbny knjez Smoleŕ ze znatej wopornej hotowosću před jutrami t. l. wuskutkował.

Ale dawa dha so wudaće tajkeho spěwnika z wotpohladami Maćicy Serbskeje zjenoćić? Jara derje; přetož k ważnym a mócnym srědkam za duchowne pozběhnjenje luda słuša bjezdwělnje tež spěw.

Spěw, rjany a krasny dar Boži, je móc, kiž dušu hłubšo a mócnišo jima, dyžli ryčenje a čitanje; wón je

wutroby najnutrniša ryč a w čłowskej naturje leži hłuboka potrjeba, tule ryč ryčeć. Samo najdźiwiše ludy rad spěwaju, a hdźež ryč wjacy njedosaha, wozjewja čłowjek swoje začuća přez spěwanje. Wosebje ważny wliw na čłowsku dušu ma spěw w aesthetiskim nastupanju. Přetož wopřijeće spěwa je rjanosć, wysokosć, nadobnosć, dobrosć, a połnosć tutychle darow wuliwa spěw do čłowjekoweje wutroby. Přez rjanosć wón na čłowske začuwanje mócnje skutkuje; přetož jeli-zo je što kmane, do dušineje pódy khochołki něžnych čućow zaćišćować, dha su to lubozne zynki spěwa. Spěw překrasnja dušu, wuliwa radosć do wutroby, zaćěrja starosć, posylnja potuleneho ducha, přewobroća njezhibićiwu wolu do zwólniwosće a wotsuwa ryhele dźělenja. Spěw poskića trošt w horju, wón polóža połnu wutrobu a wožiwja nadźiju na rjeniši přichod; w spěwanju wyskatej zbožownosć a radosć, w melodiskich zynkach wupraja lubowacy w ćichej samotnosći swoje začuća. Spěw wotćahuje dušu wot nizkeho, wšědneho a zašćěpja do njeje mysl za rjanosć a dobre počinki. Ze spěwanjom dostojnych a rjanych spěwow wukorjeni so spodobanje nad kničomnymi, njelepymi pěsničkami a lubosć k lěpšemu wotući w čłowjeku. Njewinowaty spěw je nalěpša pomocna wěc, wutroby zapřijeć, hnuć a dobyć a je za něšto lěpše, wyšše zwólniwe a hotowe činić; wón zaćěrja hněw, hidźenje, zawisć, hordźenje a druhe njedušnosće; wón wobara njepočinkam, njekazanstwu a hepjelstwu a wabi k dostojnej mysli, polěpšuje čłowječne čuće, poćiša nawalnosće a zdźeržuje při wjesełej pěknosći.

Tola tež za narodne žiwjenje, kotrehož budźenje a wobtwjerdźowanje je sobu wotpohlad Maćicy Serbskeje, ma spěw jara wulku wažnosć. Spěw čini nam maćeŕnu ryč lubu a drohu a wubudźa we wutrobach lubosć za wótcny kraj. Wón móže po tajkim serbskemu ludej wosebje wjele k zahorjenju, přibywanju a zdźerženju narodneho łužiskeho ducha dopomhać. Z dobom zjenoća tež spěw duše k wutrobnej towaŕšnosći; přetož přez spěwanske towaŕstwa, skhadźowanki a bjesady, w kotrychž ma horliwy spěw swoje knježstwo, zbudźuje, přisporja a wobtwjerdźuje so wěrne přećelstwo, sylna bratrowska mysl a lubosć mjez čłowjekami. Duž słušeju bjezdwělnje tež serbske spěwanske swjedźenje k najwažnišim a k najmócnišim srědkam, kotrež sławni serbscy wótčincojo k zbudźowanju a wobtwjerdźowanju narodneho žiwjenja mjez našim drohim serbskim ludom nałožowachu. Z nimi wotewrjowaše so při założenju tych samych rjane, wokřewjace žórło, z kotrehož so bohate žohnowanje wuliwaše na hona našeho lubowaneho Serbowstwa. O kajke radostne serbske žiwjenje běše ze serbskimi spěwanskimi swjedźenjemi wocućiło, kak wono rjanu Łužicu z najkrasnišej młódnosću debješe! Njech so teho dla z nowa serbski narodny spěw horliwje haji; to je wosebje nuzne za zdźerženje serbskeje narodnosće. Doniž w našej Łužicy serbske narodne spěwy njewuklinča, tak dołho tež Serbjo Serbjo wostanu.

Tak dha wzmi tónle spěwnik z tej lubosću, z kotrejž jón zhotowich, drohi serbski ludo! Wzmi jón k swojemu zawjeselenju a wokřewjenju, k woživjenju swojeje zabawy

a towaŕšnosće; wón ći po teksće a hłosach jeno dobre spěwy podawa. Ty sy spěw-lubowacy lud! A čeho dla njedyrbjał spěwać, hdyž su spěwy pěkneho, hódneho wopřijeća? Hlej, w lěsu, polu, haju a wysoko w powětrje wjesela so ptački swojeho žiwjeńčka ze spěwanjom, kralowski spěwaŕ Davit zaćěrjowaše Sawlej pokhmurjenosć ducha z harfu a ze spěwom, seraf a cherub spěwataj a psalmy klinča přez njebjeski raj — a ty chcył němy wostać, ty nochcył wužiwać tón krasny Boži dar, kiž je smjertnym z njebjes daty za překrasnjenje časneho žiwjenja? Duž spěwajće, młodźi a stari, wulcy a nizcy! Spěwajće při swojich skhadźowanjach po swjatoku abo při druhim w hromadźe-byću! Město teho zo swój prózdny čas z njedostojnymi, zhniłymi kleskami, ze šćipatym klubu-ryčenjom abo z kajkimžkuli njehornym žwamlenjom přečinjeće, wupjelnjujće jón radšo z khwalobnym, horliwym spěwanjom! To polěpši, zdźerži a přispori wašu wjesełosć, to dowjedźe was k nadobnemu, dostojnemu wužiwanju žiwjenja. Njeswaŕ žadyn wobužnik a pokhmurjenc na tajke spěwanje; kóždy pomhaj skerje k temu, dha budźe z Božej pomocu we wšelakim nastupanju lěpje. Zli ludźo žanych spěwow nimaju; jeno tam, hdźež so spěwa, je lubosć a dobra mysl nadeńć, je derje bydlić.

Duž njech serbski spěw wjesele klinči w šulach a domach, na horach a w dolinach, w holi a na polach, w přazach a bjesadach, na kwasach a pućowanjach, z jenym słowom: wšudźe, hdźežkuli swój serbski narod lubowace duše bydla! Njech wón radosć přisporja, lubosć

k narodnosći budźi, w horju troštuje, sylzy dźělenja suši, w ruću trašnych třělbow struchłeho ducha sylni, hasnjenu hwězdu zbožownosće z nadźiju zaso zaswěća a wotewrjeny rjeniši přichod z miłymi kwětkami wudebja!

Wulka wjetšina krasnych spěwow, kotrež tónle towařšny spěwnik podawa, je wot našeho najsławnišeho serbskeho pěsnjerja, Handrija Seilerja (H. S.), kotryž w lěće 1872 jako farař we Łazu wumrje. Wyše teho su ze spěwami zastupjeni: Mikławš Cyž (M. C.), kiž w lěće 1850 jako tachantski vikar w Budyšinje časnosć wopušći; Michał Domaška (M. D.), w tu khwilu farař w Nosaćicach; Mikławš Jacsławk (M. J.), kotryž w lěće 1862 jako kapłan w Njebjelćicach zemrje; K. A. Jenč (K. A. J.), w tu khwilu farař w Palowje; Handrij Lubjenski (L.), kiž w lěće 1840 jako Pastor Primarius w Budyšinje wumrje; Dr. Pful (Dr. Pf.), ryćeř kral. pruskeho krónskeho rjadu a professor w Drežďźanach; Jan Ernst Smoleř (J. E. Sm.), komthur a redaktor „Serbskich Nowinow“ w Budyšinje; Šembera (Š.), professor we Winje; Jan Wehla (J. W.), wyšši wučeř na Židowje a K. A. Fiedleř (F.), seminařski wyšši wučeř w Budyšinje. Spěwy bjez chiffry su narodne a ze Smolerjoweje krasneje knihi: „Pěsnički hornjo- a delnjołužiskich Serbow“ wuwzate; tola pućowanski spěw: „Róža słuša do wěnca atd.“ (cf. čo. 16), hdźež je so podstajenje chiffry přehladało, je wot H. Seilerja. Tež přispominam, zo hłós spěwa „Khrobły Serb“ (cf. čo. 13) njeje čěski, ale zo je to khorwatski naspěw.

VIII

Skónčnje hišće wozjewjam, zo ma w reji čo. 102 pod poslednim rynčkom notow (str. 122) prěnje słowo 1. štučki „luboznej“ město „holičcy“ rěkać a zo by skónčenje spěwa čo. 15 lěpje takle było:

Młodźi, stari!
Bóh spěw dari,
Přez njón wótčinstwo so twari;
Štóž so za spěw zhrěje,
Lubosć k Serbstwu žněje.
Duž, o bratřa, spěwajće,
Zo nam Serbstwo njezańdźe!

Ẃ Budyšinje, dźeń 14. augusta 1878.

Fiedleŕ.

A.

Wótčinstwo.

1. Serbow narodny spěw.

Andante. Pólski hłós.

1. { Hišće Serbstwo njezhu-bje-ne, swój škit we nas
   { Nowy duch wšo wosłab-nje-ne syl-nje po-zbě-

{ ma;
{ ha: Bóh je z na-mi, wje-dźe nas,

njepřećel so hi-žom ho-ri, Serbjo, Serbjo wo-sta-

nu, Serbjo do-bu-du!

2. Jeno złósć so na nas měri, by nas póžrjeła, njech pak zawistna so šćěri, njech so přisłodźa: Bóh je z nami atd.

3. Zaspanc žadyn pokhwaleński Serba njezluda, swobodny duch rjeńši serbski křidła rozšěrja: Bóh je z nami atd.

4. Serbow khwalbu, serbske słowo přemóc njeskazy, Serbstwo rozsylnja so z nowoh' w krasnej Łužicy: Bóh je z nami atd.

5. Serbska Klio nowe mjena wšědnje zapisa; Łužica njej' přewinjena a so njepodda: Bóh je z nami atd.

H. S.

2. Nowe Serbstwo.

Horliwje. Pólski hłós.

1. { Na-še Serbstwo z procha sta-wa, sta-wa ži-wa
{ Syl-ny duch nam mo-cy da-wa, zbudźi swjatu

{ na-rod-nosć;
{ hor-li-wosć. Wótcny kraj, kras-ny raj,

sława! kóž-dy za-wy-skaj; wótcny kraj,

2. Serbjo kruči, młodźi dźeja z nadźiju do přichoda; wyšše hłosy hrimoceja, wšitke žiły zaržuja. Wótcny kraj atd.

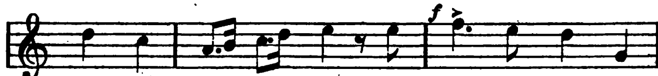
3. Nowe słónco zeskhadźane rjeńše pruhi wupřestrje; swobodnosć, to słónco rjane, krasni njebjo łužiske. Wótcny kraj atd.

4. Bratrowstwo sej zawdawamy w wótčinskich tych wutrobach, jednotu sej přisahamy k dobrom' skutkej w Łužicach. Wótcny kraj atd. M. D.

3. Traće Serbowstwa.

Tempo di marcia. Kocor.

f p

ho-ry ste-ja łu-ži-ske; dójž kamjeń tam na

mf

ka-mje-nju so zbě-ha k nje-bju mó-dre-mu a

f ff

Sprewje žór-ło slě-bor-ne do Serbow žoł-my

po-nje-se!

2. Trać dyrbi Serbstwo, zawostać a jeho kćěw mi přibjerać, dójž Bože słónčko wobswěći :,: a měsačk tón kraj łužiski; :,: tak dołho hač tam dešćik dźe, zo Boža stopa tučna je a brjóžk so žadyn zeleni a žana kwětka zyboli.

3. Trać dyrbi Serbstwo, zawostać a wótcny duch je pozběhać, kaž dołho ruta zelena :,: za čestne rosće holiča; :,: trać dyrbi wašnje wótcowske a kóžde prawo khwalobne, dójž žadyn zwón we kraju rži a witaju so wote mši.

4. Trać dyrbi Serbstwo, zawostać, dójž budźe ćěšić žana mać sej łužičanske dźěćatko :,: a kolebać je

spěwajo; :,: kaž dołho mocy myslenja duch łužičanski žadyn ma a žadyn jazyk hiba so: Trać dyrbi naše Serbowstwo!

H. S.

4. Prawa serbskosć.

Maestoso. Husitski hłós z 15. lětstotka.

1. { Nje-pušć-my na-dźi-ju rja-nu, zo so wró-ća
Hdźež narodnosć wu-kho-wa-nu mamy w serbskim

2. { Serb-ska ru-ta nam njezwjadnje, serbske mysle
Serb-ska li-pa nam nje-spadnje, serbske mocy

rallent.

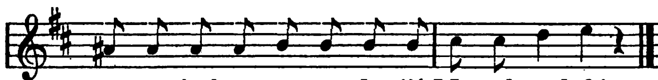

1. { zło-te ča - sy, zło-te ča-sy: Njech so pěknje
kra-ju za - sy, w kraju za-sy.

2. { njekha-bła - ja, njekha-bła-ja; Ni - če-ho so
nje-za-pra - ja, nje-za-pra-ja.

1. serbski ry - či, Serbowstwo to njech so ha - ji,
2. nje-bo - ji-my, za pra-wo my pra - wu-je-my,

1. z cuzym njech so cu-zy da-ji! My pak serbski:
2. za Serbowstwo ser-bu-je-my, duž spě-waj-my:

Allegro con spir.

Lu-buj-my so, nje-daj-my so, hla-daj-my so,

poco rit.

zwar-nuj-my so, lu-buj-my so, hladajmy, so po-tom

Adagio.

zwar-nuj - my! Ha-mjeń, daj to, mi-ły wót-

če! Nje - za-pomń na nas, na swój serb-ski

Allegro con spir.

lud, Knježe Bo-žo w njebjesach! Lu-buj-my so,

J. E. Sm.

5. Serbske barby.

(Hłós: Naše Serbstwo z procha — cf. čo. 2.)

1. Bratřa, dajće město spěwej, sława! barbje wyskajće, módrej, čeŕwjenej a běłej, kajkuž Serbstwo lubuje; :,: twjerdźizna njebjeska sama k njej so póznawa. :,:

2. Firmament so módri krasny w fijałkowej módrini, jeho barba njewuhasny přećelow slub poswjeći; :,: přećelstwo, bratrowstwo w našej barbje hordźi so. :,:

3. Młody dźeń, hdyž ranje swita z róžowatej kročelu, z našej barbu zemju wita z lubosću we wobliču; :,: lubosća wuznawa naša barba čeŕwjena. :,:

4. Běłu drastu njewinosće jasny dźeń so wobleka, z běłych liljow khwalba rosće twojej barbje, Łužica! :,: Njewina wuzwola twoju barbu, Łužica! :,:

5. Módra, čeŕwjena a běła, haj, to krasna barba je; komuž wutroba so zhrěła za čuća je wótčinske: :,: zawyskaj, zaklinkaj, sława serbskej barbje praj! :,:

H. S.

6. Słowjan sym a wostanu!

Moderato. Ruski hłós.

1. Ja Słowjan sym a Słowjan bu-du a Słowjan

staj-nje wo-sta-nu, wšo do-bre pře-ju wše-mu

lu-du a Serb-stwo prjód-cy lu-bu-

ju, wšo do-bre pře-ju wše-mu lu-du a Serbstwo

prjód-cy lu-bu-ju.

2. Njech wukhwaluja sej zynk cuzy, ja sebi khwalu serbšćinu; :,: njech druhdźe pohladuja druzy, ja hladam jeno Słowjanku. :,:

3. Kraj serbski, domowina moja, ty sy mój raj tu na zemi; :,: njech rosće wšědnje sława twoja a kćěj w najrjeńšej krasnosći! :,: J. E. Sm.

7. Mój statok.

Andante con moto. Čěski hłós F. J. Škroupa.

1. Hdźe sta-tok mój, hdźe statok mój? Wo-da
2. Hdźe sta-tok mój, hdźe statok mój? Wěš-li

1. šu-či po do-li-nach, lě-sy šu-mja po ska-
2. w kraju bo-hu-miłym du-še čerstwe w ćě-le

1. li-nach, kwětki kćě-ja tu a tam, luboz-
2. či-łym, mysle jas-ne, dźě-ła-wosć, pobož-

1. nosć, hdźež po-hla-dam. A to je ta rja-na
2. nosć a wje-se-łosć; to je Serbow hó-dny

1. ze-mja, ze-mja serbska, statok mój, ze-mja
2. na-rod, mjez Ser-ba-mi statok mój, mjez Ser-

1. serb-ska, sta-tok mój!
2. ba - mi sta-tok mój! J. E. Sm.

8. Na serbsku Łužicu.

Andante. Kocor.

1. Rja-na Łu-ži-ca, sprawna, pře-ćel-na, mo-jich

serbskich wót-cow kraj, mo-jich zbóžnych so-now

raj, swja-te su mi two-je ho-na!

2. Bitwu bijachu horcu, železnu něhdy serbscy wótcojo, wójnske spěwy spěwajo. — Štóha poj'da waše spěwy?

3. Zrudny sołobik ma nětk Hromadnik, sowa suta z Prašicy, ma tam swoje skałoby. — Wjele pomnitej, wój horje!

4. Boha Čorneho stare kralestwo rapak nětko wobydli; stary moch so zeleni na skale, kiž wołtař běše.

5. K luda nadobi njejsu zhudali tamni stari hudacy dostatk Serbow přichodny. — Čas nětk njeprašany wěšći.

6. Časo přichodny, budźeš zakćěć ty? — O zo bychu z twojeho klina wušli mužojo, hódni wěčnoh' wopomnika! H. S.

9. Moje wjesela.

Andante. Ruski hłós.

Allegro moderato.

f *decr.*

Tam su mo-je wje-se - la, tam mje ćehnje,

f

tam chcu ja, tam su mo-je wje-se - la,

poco rit.

tam mje ćeh-nje, tam chcu ja.

2. Hdźež te zwony na cyrkwi lubje ryča k wutrobi, do wsy hlada z wječorka pozłoćana cyrkwička: Tam su moje wjesela, tam, tam dźe mi myslička.

3. Hdźež tam rěka pluskoce přez te hona domowne, hdźež do hatka, do rěčki swěća jasne hwězdźički: Tam su moje wjesela, tam mje ćehnje, tam chcu ja.

4. Hdźež te kwětki pisane pyša łuki domjace, hdźež tam naše polo je, žito so tam zmahuje: Tam su moje wjesela, tam, tam dźe mi myslička.

5. Hdźež mje wita narodny dom a towařš zradomny, hdźež te znate holiča k wěncam rutu šćipaja: Tam su moje wjesela, tam mje ćehnje, tam chcu ja!

H. S.

10. Serbow wótcny kraj.

Moderato. Kocor.

1. { Wěš ty tón kraj, hdźež slě-bor-ni so
{ kraj, wot hór-kow pře-ćeh-

{ Sprewja a rěč-ki mjeń-še šwór-ča po bo-
{ nje-ny a w khłódku płódnych štomow zbožow-

{ ku? Jón hor-dy lěs a ho-ry wob-ru-
{ ny? Škit dwe-ju kra-low, na njón wu-přě-

{ bje-ja wot poł-dnja jasnoh' k ranju, k wječo-
{ strje-ny, jón kry-je a je mě-ra wje-se-

{ ru. Wěš ty mi
{ . . . . ły: My zna-je-

2. Wěš ty tón kraj, hdźež dźaknu brózdu wora lud sprócniwy a płodźi zahrody, hdźež khudy swój krušk njese z kóždoh' dwora a wšudźom nadeńdźeš dom hospodny? Wěš ty mi kraj, hdźež narod dobry, sprawny so čestnje kubła, zlutny, spokojny, po dušnosćach a pobóžnosći zjawny, we křiwdach ćichi, w horju sćeŕpliwy? My znajemy tón lud a kraj, jich hona, łuki, haj, o haj! Chceš dobrych ludźi nawjedźić, do Serbow kraja dyrbiš hić.

3. Wěš ty tón lud, hdźež strowe róže kćěja na ličkach swěrnych, čestnych holičow, kiž dowěrnje so z miłych wóčkow směja, we twjerdym dźěle połne radosćow? Wěš ty mi lud, hdźež krući hólcy khodźa, česć nanow, nadobni kaž zemjenjo? Jich česća wšudźe,

witaju a rodźa, su w krwawnej bitwje trašni mužojo: My znajemy česć holičow, my wěmy kraj tych pachołow; hlej, wěčnje naša Łužica je tajke dźěći tujała.

4. Dha kćěj, dha kćěj, ty Serbow rjeńši krajo, kćěj w strowju, w zbožu, w mocy njezwjadłej, pod worjołom, nad tobu zejhrawajo, a pod tej krónu młódnej, rućanej! A serbski duch a khwalba serbskoh' mjena njech swěći so kaž słónco njebjeske; a lubosć, k narodnosći zahorjena, njech płomjenja přec' wjetše dobydźe! Bóh wjeŕšny žohnuj Serbow kraj a miły jemu zbože daj; kćěw, strowje luda serbskeho njech do wěčnosće krasni so! H. S.

11. Mój wótcny kraj.

Moderato. E. Frencl.

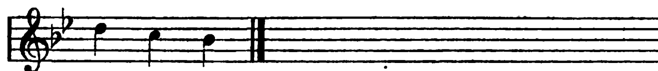

2. Wěš mi mój rjany wótcny kraj? Na mjezow šěř jom' njehladaj, za hordym knježstwom njeleći a krwawne brónje njewótři — Ow ně, ow ně! štož khwalbu ma, je jeho wulkosć pytana.

3. Wěš mi mój rjany wótcny kraj? Na němski kraj mi njehudaj, mój kćějata je wobnožka na štomje sławnoh' Słowjanstwa — Haj, to wón je! a njespadnje, a Łužica so mjenuje.

4. Ta je, ta je mój wótcny kraj, mój serbski dom a zbóžny raj, a kiž tu rodźa kćěć a rosć, tym k zbožu je tež wulka dosć — Kćěj, krajo, kćěj! ty jasniši na česćach a na pěknosći! H. S.

12. Serbski kraj a lud.

Allegro maestoso. Kocor.

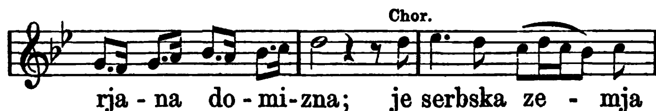

kćě - je a tuk a žoh-no-wa-nje dźakny

da, wón rja-nosć, płód a sław-ne mje-no

změ - je, dójž nad nim módrja so te nje-bje-

sa. A tu-tón kraj, naš lu-by raj je

serbska ze - mja łu - ži - ska, je na - ša

Chor.
rja - na do - mi - zna; je serbska ze - mja

łu - ži - ska, je na - ša rja - na do - mi - zna.

2. Ja znaju kraj, hdźež dobre wašnje knježi a čestny počink bydli nadobny, tam złósć a pokhmurjenstwo w kuće leži a jasny duch so sylni wjeseły. A tutón kraj, naš hódny raj :,: je serbska zemja zradomna, je naša droha domizna. :,:

3. Ja znaju lud, kiž steji njepowalny w wšěch wichorach tak kruty, wobstajny kaž jeho krajnych horow khribjet skalny, a tola miłosćiwy, želniwy. A tutón lud, naš dobry lud :,: je serbski narod dostojny; nad tym so, bratřa, zradujmy! :,:

4. Ja znaju lud, kiž přemó zrudne časy, česć, ryč a mjeno smjerći wutorže, nětk swjeći serbske swjedźenje a kwasy a z nowym dychom spěwy znošuje. A tutón lud, naš sławny lud, :,: je serbski narod khwalobny; nad tym so, bratřa, zradujmy! :,: H. S.

13. Khrobły Serb.

Horliwje. Čěski hłós.

1. Pój-će, bratřa, khroble haj-my wótcow česć a

pra-wo, cu-zom' wa-šnju za-dźěwk staj-my,

2. Po kraju hdyž wichor duje, hrózbnje třělba hrima, dha Serb w duši khrobłosć čuje, za brónjemi přima. Njepřećel před Serbom pada, hdyž kraj wótcny jeho žada; ruka, kotraž kosu wodźi, tež so za mječ swětły hodźi, ruka, kotraž kosu wodźi, mječ tež swětły wodźić wě.

3. Hdyž pak měr so wróći z nowa, bitwje mjezy staji, Serb mječ wótry w nóžnjach khowa, polo, Serbstwo haji. Tak sej, bratřa, wobkhowajmy Serbow sławu, khroble hajmy našich wótcow česć a prawo, zo by swjate zawostało, našich wótcow česć a prawo, zo by swjate wostało! F. po M. C.

14. Spěw Słowjanow.

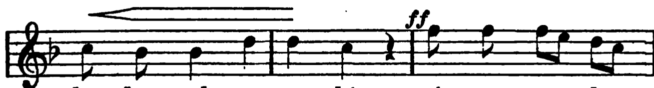
Horliwje. Pólski hłós.

1. { Sław-na Słowjan-šći-na na - ša za-wo-sta-nje
Do-niž wu-tro-ba nam swěr-na za naš na-rod

{ ži-wa, Ži - wy, ži - wy sło-wjan-ski duch
bi-wa.

bu-dźe wěk na wě - ki; nje-pře - će - la

hel-ske zło - by nam su špat-ne škrě-ki.

2. Našu ryč je Bóh nam daril, Bóh, kiž swěty wodźi; hdyž ju wón nam mócnje kita, štó nam potom škodźi? Njech so na nas horja ludy, njech so złobja čerći: Bóh je z nami! Přećiwnikow poraž Pjerun k smjerći!

3. Njech dha nad nami, o bratřa, hrózbny wichor duje, dub so łamje, skała puka, zemja zatřasuje: Stejimy tak njepowalnje jako murja, skała; čorna zemja póžrjej teho, kiž so Sławy wzdawa! Z čěskeho F.

B.

Pućowanje a přiroda.

15. Pućowař w nalěću.

Moderato. Kocor.

mf

1. Što ra - dosć rjeń - šu da - wa, hač dro - hu pu - ćo - wać, hdyž z no - wej dra - stu tra - wa chce ze - mju wo - ble - kać. Mje

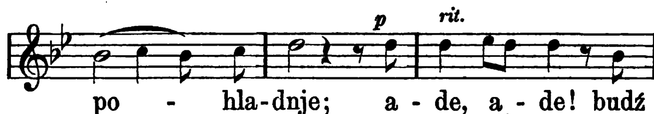
cresc.

2. Na łucy kwětki steja a w polu wojacy, won wabi rjana meja přez doły, přez hory; mój wótcny domo pod hórku, měj dźak za twoju hospodu. :,: Ade, ade! budź atd. :,:

3. Hlej, ćaharjo, te ptački mje bižom zetkuja, wšě mrowički a wački swój pućik wuzwola. Po módrej žołmje, po kraju do swěta won ja wukroču. :,: Ade, ade! budź atd. :,:

4. Što dźělenja so stróžu, njej' krasne wšudźe wšo? Daj mi na kłobuk róžu, ty rjane holičo! A njenamkaš-li róžičku, dha daj mi přeco wutrobu. :,: Ade, ade! budź atd. :,:
H. S.

16. Pućowanski spěw.

Moderato. Kocor.

p

nam'ka hło - sy, lu-bosć nam'ka hło - sy.

2. Přećeljo, duž spěwajmy, našom' pućej sława! Spěw budź towaŕš rejžomny, to su serbske prawa; sama žołma k morju dom z němym ertom njeńdźe, swoju rejžu z pluskotom :,: daloki kraj přeńdźe. :,:

3. Wšitke ptački z nalěćom z dalokeho kraja přićahnu ze spěwanjom a swój lóšt tu maja, dójž so haje niežołća, dójž jim hoja časy, hač ze spěwom dźělenja :,: wućahuja zasy. :,:

17. Přezpolo jutrownych ćaharjow na raniši kemš.

Andantino. Kocor.

mf

1. Hdźe su mi ban - ty čeŕ - wje - ne na

swje-dźeń wje-so - ły, što módrych, bě - łych

cresc.

při - nje - se na swje-dźeń ju-trow-ny, što

módrych, bělych přinjese na swjedźeń jutrow-ny?

2. Hdźe sy, mój pyšny koniko, a što so zraduješ? :,: Kaž słónčko skoči skhadźejo, ty zo mnu zejhrawješ. :,:
3. Hdźe je mi woda jutrowna ze žórła čerstweho, :,: štó mi tej' jasnej' načerpa do słónca na ranko? :,:
4. Hdźe su mi jejka pisane, jich dawno žadny sym, :,: štó dźens je kuleć zo mnu chce na brjóžku zelenym? :,:
5. Hdźe su mi rjane khorhowje na swjedźeń dobyća, :,: tē bubony a piščele do swjatoh' khěrluša? :,:

H. S.

18. Na trawičku.

Andante. Kocor.

1. Tra-wič-ka ty mó - lič - ka, praj, što maš do

dźě - ła? „Šě - ru ze - mju wo - dźe - wam,

dra - sćič - ku ji rja - nu dam, zo so lu - bje

decr.

smě - wa, zo so lu - bje smě - wa,

p e rit. *dim.*

zo so lu - bje smě - wa.“

2. Trawička ty somotna, što maš w twojej rucy? „Lute rjane róžički, kiž ći sćełu pod nohi :,: na brjóžku a łucy.“ :,:

3. Ale što so zelena nosyš, pycha honow? „Drěmaš w mojim mošku hdźe, zawalam a nurjam će :,: do zelenych sonow.“ :,:

4. Zelenjawka kwětkojta, dźak ći, dobroćiwa! Twoja słužba lubosće je mi stajne wjesele, :,: trawička ty miła! :,:

H. S.

19. Nalětni spěw.

Moderato. Čěski hłós.

1. Kaj - ka je to po - wjesć, no - wa po - wjesć,

ha ha ha, štó ju při - no - ša?

2. Kajcy su to hosćo, nowi hosćo, ha ha ha, ćahnu wot połdnja? Škórcy zas na lipje sedźa, serbski, němski hwizdać wjedźa: Fijom fijom, fi fi fi, fijom fijom fi.

3. Kajcy su to hercy, nowi hercy, ha ha ha, ćahnu do dwora? Łastojčka zas hrjadu pyta, swoje husle z nowa spyta: Widly widly, wit wit wit, widly widly wit.

4. Kajka je to jěva, wćipna jěva, ha ha ha, šěra lěsańka? „Wšitko widźu,“ wona woła, „štož so w polu, haju khowa!“ Kokulinka, kuk kuk kuk, kokulinka, kuk!

H. S.

20. Na róžu.

Moderato. Kocor.

1. Z dy-chom swja-toh' Ja-na kćě-je lu-boz-

cresc.
na poł - na ró - ža rja - na,

ró-žow kra - lo - wa, poł - na ró - ža

poco rit.
rja - na, ró - žow kra - lo - wa;

f a tempo.
aj, ty ró - ža naj-rjeń-ša, kaž ta mo - ja

Chor.
ho-lič-ka! Aj, ty ró - ža naj-rjeń-ša

za te na - še ho - li - ča!

2. Makojca so šěri połna z hordosću, :,: słabje pak so měri k twojom' runjeću; :,: aj, ty róža atd.

3. Nalika so puka z hłojčku šěrokej, :,: podarmo pak kuka, hač ći runa njej'; :,: aj, ty róža atd.

4. Somotki drje móža pychu dawać sej, :,: ale kaž ty, róža, nihdźe žana njej'; :,: aj, ty róža atd.

5. Połna malva pyta twoja sotra być, :,: podarmo pak spyta tebje dosćahnyć; :,: aj, ty róža atd.

H. S.

21. Spěw wo pčołkach.

Moderato. Kocor.

1. Łu-ki, po-la za-dy-ma-ja wo-kře-wje-ne

z deš-ći-kom, pčoł-ki pil-ne won so sa-ja

za mučku a za mjedom; Zyn-ča, bór-ča:

zu zu zu, cy-dźa, no-ša: si si si, tak

zu zu zu, tak si si si, tak zu zu zu, tak

si si si, hač muč-ny dźeń so na-khi-li.

2. Sprócna babka, pčołka mała wě, hdźe kwětka zakćěwa, panki pjelnić zahe stawa, dom a dźěći wobstara; lěta bórčo zu zu zu, cydźi, nosy si si si, :,: tak zu zu zu, tak si si si, :,: hač kwětku wječor zandźeli.

3. Čmjeła, mjetel zejhrawatej wjesełej we bohatstwi, wo přichod so njestaratej, babka zymu wopomni; cydźi, nosy zu zu zu, zbytk je złoty! si si si, :,: tak zu zu zu, tak si si si, :,: hač zyma swjatok poruči. H. S.

22. Khwalba hole.

Adagio non tanto. J. K. Smoleř.

1. Kaž so mě-sta čeŕ-wje-nja, tak so ho-le

ze-le-nja, ho-la njebudź zac-pje-na,

ho - la njebudź zac - pje - na; w zy - mje, w lě - će

ze - le - na, ste - ji mi kaž nje - wje - sta

w wěn - cu po - la woł - ta - rja, w wěn - cu po - la

woł - ta - rja.

2. Módre njebjo daloke zady do njej' rozpłunje, :,: steji na nju zeprjene; :,: hola stwička ćichomna wjedra hněwu wobara, :,: jeho złobam poruča. :,:

3. Smudźi, tyši słóňčko će, khłódki přěstrje na tebje, :,: kaž mać dźěćo wodźěje; :,: hola słyši: zawołaj, spěwaj, praskaj, zapiskaj — :,: klinčo ryči: posłuchaj! :,:

4. Smólna khójca kćěješe praji: ja sym lěkaŕka, :,: srěbaj moje dymanja. :,: Jarowc, dźiwja rósmarja přemo khójčkow wołaja: :,: hriby tež tu rosćeja! :,:

5. Pójće šćipać, kazaju, strowu čornu jahodu :,: a jej' sotru brusnicu! :,: W rjósu, moše, paprósu, pod zelenej hałozu :,: dźiwina je z hospodu. :,:

6. Bručki, wački, mrowički kubłaju so na holi; :,: hola pčołku bohaći. :,: Ptaki hałzy woživja, šćerča, zynča, wołaja, :,: škrěča, kurča, hwizdaja. :,:

7. Pój do lěsnej' swjatnicy, pacholo, ty swobodny, :,: stup do brunej' drjewiny; :,: swětny ropot, čwil'wanja twój dźeń tudy njekaža; :,: hola mi so spodoba. :,:

H. S.

23. Žnjeński spěw.

Moderato. Kocor.

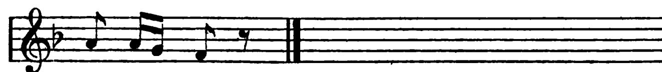
1. Dźe-wja-ty dźeń li - pa kće, žnjeń-cy, ko-su

kle-paj-će, swja-ty Ja-no, ró - žow na-no,

štož ty kwětkow wo-sta-ji, pyš tych žnjeńcow

kło - bu - ki.

2. Žnjeńcy, z kosu na ramjo, do pola won spěwajo; žnjeńcaŕ znaty, Jakub swjaty z pruhow słónčnych přiwoła: Syčće Bože bohatstwa!

3. Kosa brinči, zašćerči, ćežke stwjelco położi. Tajke klinki, lube zynki klinča krasnje po polu, kaž te zwony njedźelu.

4. Wěnc tež wijće, žnjeńcaŕki, k česći žnjow najpyšniši; pozłoćenje, zybolenje mjez te kłosy zaplećće, zwjazk njech židźenišćo je.

5. Je snop potom na přatři, truna, pišćel wocući; zradowanja, dźakowanja napjelnja wšě wutroby, snopy, přatr a komory.

H. S.

24. Žně.

Andante. p

Narodny hłós.

1. Ha hdźe-ha nětk mi ho-na su ze ži-tom žoł-mja-

te? Ha hdźe-ha je to pa-cho-lo, kiž

kłós by po-sy-kło?

2. Ha hdźeha je naš kłósny wěnc, tón žnjeński, złoćany? Ha hdźeha je ta holička, kiž by jón nawiła?

3. Won do pola, won chcemy hić, hdźež škowrončk, pocpula kłós wuspěwaštej z trubjele a nětko złote žně!

H. S.

25. Chor žnjeńcarjow.

Andantino. Kocor.

1. Ko - sa na nje - bju so swě - ći, mys - lič-

ku žnjeńc jas - nu ma; za - žo spjerchnje nóc - ka

w lě - ći, za - žo sta - wa do dźě - ła.

2. Kaž po njebju hwězdy steja, tak maš pópy po polu; hdyž dom ranko hwěžki dźeja, žnjeńcy do pola won du.

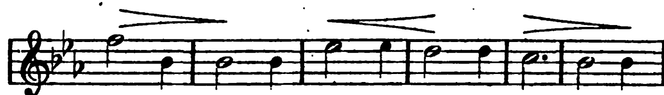
3. Słónčko swěći same złoto, měsačk ma róžk slěborny, njeswaŕ prócu, što je wo to, wšak tež kłós je złotojty! H. S.

26. Lěćny wječor.

Andante molto. Kocor.

1. Pój, wje - čo - rje, k nam rja - ny we hwězdnym

wo-dźe-wje, budź lu - bje po - wi - ta - ny we

swja-tej ći - ši - nje; so, ći-che směrki, staj-

će mi ně-hdy na ro-wi a žiwym powjesć

daj - će: tu muč-ny dró-hař spi.

2. Kak rjenje měsačk swěći na módrych njebjesach — o rjana stwórba w lěći na khłódnych wječorach; a budu w khłódnym skhowje ja něhdy nocować, chcył, měsačko, na rowje mi khwilku pozastać.

3. Jasmin, reseda sćele, hdyž druhe róže spja, wot słódkich dychow wjele, bós módry zawonja; budź, lubše zawonjenje, spju něhdy we zemi, budź moje postrowjenje tym lubym na swěći.

4. Hołk žiwjenja so zlehnje, so ničo njehiba, štož jeno nimo ćehnje tam žołma ryčniwa; a sym ja něhdy spanył do procha, do pjeršće, praj žołma, zo sym ćahnył do hwězdow jasnosće. H. S.

27. Mróčelam a wětram.

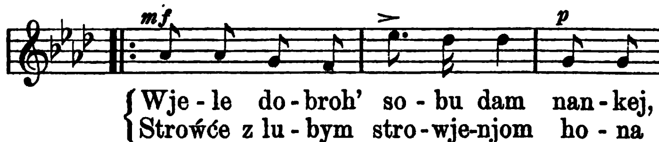
Adagio ma non troppo. Ruski hłós.

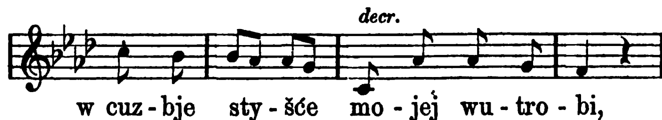

mf
ma-ćeŕ-cy, wje-le dobroh' bra-tři-kam
wótcow-ske, hdźež tam khodźa won a dom

rit.
p
a též so-třič-cy.
du-še naj-lub-še.
A wy spěš-ne

mf
wě-try, praj-će lu-be-ji, zo so

decr.
w cuz-bje sty-šće mo-jej wu-tro-bi,

zo so w cuzbje sty-šće mo-jej wu-tro-bi;

mf
ty-sac króć ju strow-će a to při-kaž-će,

zo ji za-spě-wa - ju w dworje łastojč-ki,

so - ło - bi - ki po tym ha - ju k je - je

ra-do-sći; njech jej rjeń-še ró-že kćě-ju,

hdźež tež po - stu - pi. H. S.

28. Nazyma.

(Hłós: Hdźe su mi banty čeŕwjene — cf. čo. 17.)

1. So złoći hižom nazymnje na płodach bohate,
:,: duž wotuć khwalba, wjesele a čuće dźakowne. :,:
2. Hlej, kak so błyšći zahroda ze sadom ličkatym;
:,: pój, woła skalna winica, pój, bohata ja sym! :,:
3. Haj, z klina zemje wuryte žně dom so witaja,
:,: te zemjaki krajzežiwne wšěm hubam zesłodźa. :,:

4. Hajńk z nowa honi wjeseły, hat dawa rybičku, :,: bur z płodami dom zawozy za zymu potrjebnu. :,:

5. Duž khwalće rjany róžownik, štóž lubo kwětku ma; :,: my pozběhajmy nazymnik, kiž płód na blido da! :,:

H. S.

29. Mysličk a nazymu.

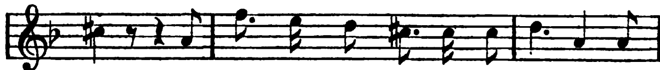
Andante sostenuto. Kocor.

2. Ha widźuli mróčelow ćahi kaž sony puć pod njebjom jěć, :,: hdyž łuka je płowa, haj nahi, chce myslička křidła tež měć. :,:

3. Ha widźuli k zemi so nižić, spać kwětku tu poslenju hić, :,: chce myslička k hwězdam so bližić, tam pokoja žórleško pić. :,:

4. Hdźe, myslička, statok swój stajiš, ty njeměrna podróžnica? :,: Tam horka, tam z radosću prajiš: Nětk, nětk sym ja spokojena! :,: H. S.

30. Stysk a trošt.

Andantino. Čěski hłós.

2. Ach spadła, spadła mi wšitka tež radosć je a leži kamjeń mi na wutrobje; hałožki bjez lisćow, lěški wy bjez róžow, ach prajće, wěsće-li žadyn mi trošt!

3. „Dźerž, khowaj nadźiju!“ dźeše keŕk slečeny; duch róžow šeptaše ze zahrody: „Ze smjerće žiwjenje, ze sylzow wjesele wšak wšitcy po khwili dočakamy!“

H. S.

C.

Wojeŕstwo a hajnistwo.

31. Serbski wojak a čěske holčo.

Andante. Čěski hłós.

1. {Ru - je, wu - je z hri - mo - ta-njom bit - wa
{pro - hi spu - šći ze sty - ska-njom, štož tam

{w Ji - či-nje, w modlitwach pak nje-my - le - ne
{z domom je;

2. „Ach mje, miła maći Boža, młodźenc lubuje, smjerć a strachi jemu hroža, kak to ćěsni mje! Jeho škituj ruka twoja, z jeho smjerću přińdźe moja, :,: njech mi njepadnje!“ :,:

3. Wojak serbski posłuchaše nutř tam přez wokno, mylić ju so zdalowaše, rjekny woteńdźo: „„Štož ta na wutrobje nosy, mi tež moja Hanka prosy — :,: proš tu boženko!“ “ :,: H. S.

32. Wojak a jeho Hanka.

Andante. Ruski hłós.

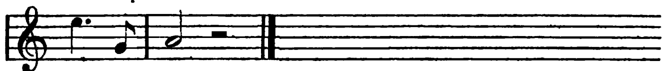

2. Zabyć njecham tebje ženje, stajnje budźe dopomnjenje na tebje mi wokřewjenje prječkach we cuzbi. Hdy ma přińć, to w myslach nošu, tón čas, zo će zaso košu? Ach, to jeničke će prošu: Wostań swěrna mi!

Hanka:

3. Ach, kak sym ja wurudźena, zo wot tebje wopušćena budu wšeho porubjena, štož je lube mi! Moju tyšnosć, kiž mje rudźi, chcu ja zrudna skoržić wšudźi a so prašeć wšitkich ludźi, luby, po tebi.

4. Zrudnu nětk mje budźa widźić; ale wšón stysk

chcu ja hidźić, budu-li će zaso widźić a być při tebi. Njech tež wjacy njeb'dźeš rjany, njech će přikrywaju rany, tola maš mój lubowany wostać wobstajnje!

L.

33. Rekrutski spěw.

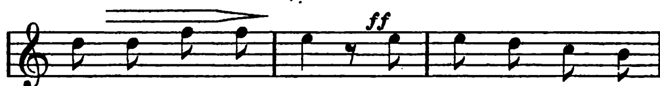
Allegro. Kocor.

1. Što klin - či, što brin - či kraj, wjes a mě - sto

wšo? Haj - da, hu - ra! re - kru - ći tu

ćah - nu spě - wa - jo; haj - da, hu - ra! re-

kru - ći tu ćah - nu spě - wa - jo.

2. Rekrući, rekrući su hólcy nadobni; :,: za krala, kraj a prawo bróń nosyć česćeni. :,:

3. Tu worjeł, tam khorhoj prjed' nas nětk zmahuje, :,: to naše nowe znamjo je nětko ryćeŕske. :,:

4. Trompejty a róžki tak jasnje zaklinča, :,: do pola, wójny, cuzby wołaju pachoła. :,:

5. Duž božmje, duž božmje ći, lubši nano, dam, :,: budź božmje, złota maći, nětk kralej posłucham. :,:

6. Ći bratře, ći sotra tež ruku zawdawam, :,: ade, ade! wy moji, hdyž hić a ćahnyć mam. :,:

7. Što hladaš, što płakaš, ty rjane holičo? :,: Wšak rjeńši w swětłej bróni twój luby hordźi so. :,:

8. Wón kiwa: Budź božmje! a wostać njemóže; :,: do rajtarjow, do pěškow wón rjadowany je. :,:

H. S.

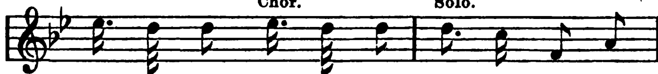
34. Wojaŕske pacholo.

Moderato. Kocor.

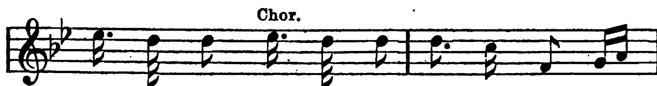

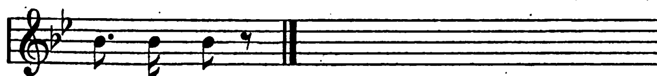

2. Ćichu nosy mysličku ze starosću njeznatu; :,: schönstes Fräulein Kikebusch — wojak to je wjesły muž. :,:

3. Rjeńšo, hdyž paradu ma, njebłyšći so zernička; :,: schönstes Fräulein Kikebusch — wojak to je rjany muž. :,:

4. Ćehnje z brónju do pola, njestróži so satana; :,: schönstes Fräulein Kikebusch — wojak to je khrobły muž. :,:

5. Ma što rjane po boku, rozymi wón dobrotu; :,: schönstes Fräulein Kikebusch — wojak to je mudry muž. :,:

6. Hdźež wón rozpołoži so, je knjez a dźe pře wšitko; :,: schönstes Fräulein Kikebusch — wojak to je cyły muž. :,:

7. Přińdźe z wójska domoj zas', chce nan hotować jom' kwas; :,: schönstes Fräulein Kikebusch — wojak to je krasny muž. :,: H. S.

35. Rajtarjo moji mužojo.

Allegro. Kocor.

1. Nan chce mi swo - ju khěž - ku dać, zo

nje-třam wo - jak być; ja je - mu pra - ju:

Na - je - bać! to nje - mó - že mi tyć; hu-

za - ro - jo, haj raj - ta - rjo, to mo - ji muž'jo

su, fi - dra - la - la, fi - dra - sa - sa, do

2. Mać chce mje ruče woženić a skhować za helu, to rěka: Zopu přeselić — wo žeńtwu njerodźu; huzarojo, haj atd.

3. Ta wowka wěšći wójnski čas a sony powjeda, mi pak so dźije přeco zas' wot mojoh' konika; huzarojo, haj atd.

4. Dźěd hrozy: Ty, mój khadlička, so budźeš wěsće kać! Ja měnju, to b'dźe kermuša, kak chcu ja zejhrawać! Huzarojo, haj atd.

5. Haj, wojebać so do swěta, ja wyšše wěcy wěm: Ja synu so na konika a praju božmje wšěm. Huzarojo, haj atd.

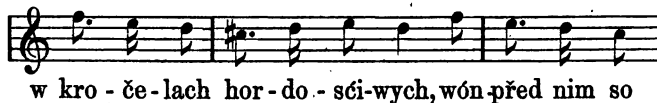
H. S.

36. Mi rajtaŕ so najlěpje lubi.

Allegro. Kocor.

raj - tař so naj - lě - pje lu - bi; njech stu-pa pěšk

w kro - če - lach hor - do - sći-wych, wón před nim so

p
ma - luč - ki zhu - bi. Pěšk do-bry je wo-jak a

swo - ju ma česć, wón kho - dźi pak z brě-mje-njom

f
spróc-ny; kóń zma-chi a raj - ta-rja dyr - bi pak

njesć, kóń swě - ća - ty, ži - wy a móc - ny.

2. Hdyž rajtarja pyšneho wuhladam hdźe, mi z wjeselom wutroba hraje, wot nazdala hižom so přebłyskuje, za knjeza joh' kóždźički znaje; a z blizka wšo hlada na muža a bróń a kóžde so holičo směje — wón njese so hrajo, tón nahladny kóń, škrě pódkowa z kamjenjow drěje.

3. Haj, přińdu-li něhdy ja do wojakow a sedźu na koniku rjanym, dha do pola ćahnu přez horu a doł a z pěškom so ńjeměnjam žanym; a bychu mi čerći tež napřećo šli: Strach pacholo na konju nima, wón leći kaž wichor, wšo powaliwši, hač zemja pod kopytom hrima.

4. Hdyž hólcy hdźe napřećo porajtuja a swjećimy wěcy hdy česne, dha pyšneho brunika sedłam tež ja na wosebne ćehnjenje lesne; a dyrbjał ja něhdy so na žeńtwu dać a wopytać holičku lubu, dha dyrbi kóń pode mnu zarjehotać ji k wjes'lu a zawistnym klubu!

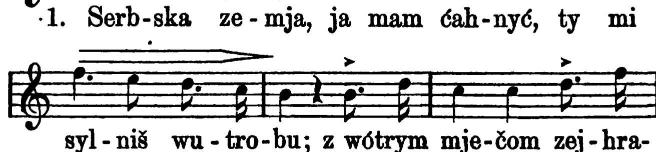
H. S.

37. Wojeřski spěw.

Přezpólne tempo. Kocor.

1. Serb-ska ze-mja, ja mam ćah-nyć, ty mi

syl-niš wu-tro-bu; z wótrym mje-čom zej-hra-

2. Lubčička, duž měj so rjenje, njepłač a budź sćeŕpliwa; :,: moje žiwjenje a ćěło wažić mam na krwawne dźěło — Bohu najprjedʼ přisłuša. :,:

3. Duž budź božmje, złoty nano, božmje, maći košena! :,: Wótcny kraj mje napomina pódla Boha — to je wina, zo naš puć so rozdźěla. :,:

4. Přez mysličku, přez wutrobu dźe tež sylne hibanje: :,: Swobodnosć a swjate prawo je to třeće, kiž mje hnało do bitwy a do smjerće. :,:

5. O kak lesnje bubon ryči a trompejta zapiska! :,: Khorhoj zejhrawa po wětře, muž a konje leća khětře, dźělenje nam přikaža. :,:

6. Wótcny krajo, serbska zemja, ty mi sylniš wutrobu; :,: z wótrym mječom zejhrawajo, z kulku spěšnej zahwizdajo serbske ramjo zjewić chcu! :,: H. S.

38. Wójnski spěw.

Allegro. Kocor.

1. Hu - ra! wy bra - třa zmu - ži - wi, bróń

wzmi - će do ru - kow; nam kraj a kral so

do - wě - ri, so spu - šća na mu - žow.

2. Kaž law a mjedwjedź sapataj we mocy, khrobłości: Tak wojujmy za wótcny kraj, kaž mužam přisteji.

3. Dha žiwjenje rad zastajmy za prawo, kraj a česć, na bitwišću wěnc njezwjadły sej dyrbi kóždy plesć.

4. Bić chcemy bitwu ryćeřsku, haj z ruku hobrskej, a pobić, skazyć njeprawdu za přichod k znamjenjej.

5. Tak wěčnych krónow hódni smy a mjena wótcneho; a był kónc komu sudźeny, dha miły je nam Bóh.

H. S.

39. Prync Jana Serbojo.

Allegro. Kocor.

1. Što čeŕ-wje-ni so na-zda-la a

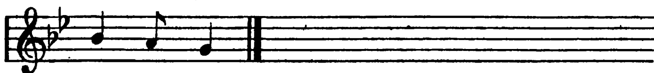

pře-bły-sku-je wo-srjedźa? To rje-ni su tra-

gu-na-rjo, to su prync Ja-na Ser-bo-jo; to

rje-ni su tra-gu-na-rjo, to su prync Ja-na

Ser-bo-jo!

2. Što zemja rži a třepjeta, štó woła tam: hura, hura? :,: To mužscy su tragunarjo, to su prync Jana Serbojo! :,:

3. Štó leći tam tak přez polo a zacpi kulow njewjedro? :,: To khrobli su tragunarjo, to su prync Jana Serbojo! :,:

4. Štó sapa khrobło zatrašne a z mječom ćežkim zejhrawje? :,: To hrózbni su tragunarjo, to su prync Jana Serbojo! :,:

5. Štó je, kiž šćěpa železo a časće ruba zabrunčo? :,: To sylni su tragunarjo, to su prync Jana Serbojo! :,:

6. Štó su ći mjaso-rubarjo, kaž dostali su přimjeno? :,: To sakscy su tragunarjo, to su prync Jana Serbojo! :,:

7. Štó ćehnje z bitwy dobytej' a swoje rany khwali sej? :,: To serbscy su tragunarjo, to su prync Jana Serbojo! :,:

H. S.

40. Honjeřski spěw.

Allegro. Kocor.

2. Tam liški, swinje, jeleny so z lěhwow zhrabaja, tu leća sornik, zajacy do smjertnoh' wołoja. :,: Hawhaw, hawhaw, hawhaw — :,: te psyki šćowkaja, a hola wotmolwja: :,: Hawhaw, hawhaw, hawhaw! :,:

3. Dźiwona dźerži z nami žně po lěsu, po polu, a wołoj rani do smjerće tu spěšnu dźiwinu. :,: Prispras, rjesras, prispras — :,: te buškwje wuskaja, a hola wotmolwja: :,: Prispras, rjesras, prispras! :,:

4. Mi wšitcy khwalće honjeŕstwo a drastu zelenu; to kralowske je rjemjesło, duž pójće na hońtwu!

:,: Halo, haho, halo — :,: hač doł a hory rža, a hola wotmolwja: :,: Halo, haho, halo! :,: H. S.

41. Hajńk a ptačatko.

Moderato. Narodny hłós.

2. Wón wuńdźe won do lěsa zeleneho, :,: a ptačatko před nim je wulećiło. :,:

3. „Što bojiš so, ptačatko rjeniše ty,“ :,: hajńk praji, „što khowaš so do hałozy? :,:

4. Ha njeklinči rjenje mój slěborny róžk :,: přez ćichomnu holu a zeleny brjóžk?“ :,:

5. „„Zynk slěbornoh' róžka drje lubi so mi, :,: maš falšnu pak třělbu tež na khribjeći. :,:

6. Mje njebłaznja lubozne ryče a hra, :,: duž piskaj sej božemje twoje trara!““ :,: H. S.

D.

Lubosć.

I. Lubosće horjo.

42. Brězyčka přede wsu.

Andante. Kocor.

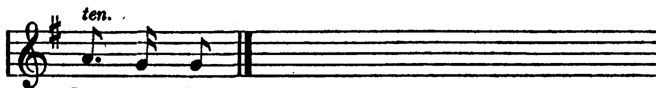

2. Pod bělej brězyčku na hórcy přede wsu je wón poručił mje Bohu a je ćahnył prječku drohu; ta běła brězyčka :,: je zo mnu płakała. :,:

3. Pod běłu brězyčku najradšo nětko du, stajnje wutroba z njej ryči, kóždy lisćik trošt mi syči; ta běła brězyčka :,: je moja troštaŕka. :,:

4. Pod běłu brězyčku najradšo nětko du; pod njej zanknyć wóčko žadam, jeli zas' joh' njewohladam. Ta běła brězyčka :,: mój row njech přikrywa. :,: H. S.

43. Hancyna swěrnosć.

Andante. Kocor.

1. Z hor-cej syl-zu rja-na Han-ka lu-be-

ho row krje-pje-še, ža-ro-wa-še swojoh'

Jan-ka, ró-že na row sa-dźe-še, k wo-pom-

nje-nju, k do-pom-nje-nju na-li-ki a li-li-

2. Połne róže k dopomnjenju kaž bě rjany njebohi, k luboznemu wopomnjenju módre njezapomnički; :,: a te kwětki su tam swědki jeje swěrnoh' wuznaća: :,:

3. Prjedy dyrbja z hrubej mocu wutrobu mi wutorhnyć, wóčko mi ze smjertnej nocu prjedy dyrbi wuhasnyć, :,: hač te čuća, zbóžne hnuća a tu lubosć zabudu. :,:

4. Skhować, zaryć do wutroby chcu te horce lubosća, žana móc a žane złoby wutupić je njedyrbja; :,: o mój luby, naju sluby do wěčnosće wostanu! :,:

H. S.

44. Zrudna holička.

Adagio. Narodny spěw.

2. Ze zrudnosću lehnyć khodźu, ze zrudnosću stawam zas'.

3. Luby mój tón daloko je w cuzym kraju na wójnje.

4. Hdy by wjedźił moje mysle, by mje přišoł trośtować.

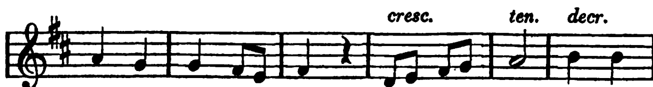
5. Wón pak by mi takle prajił: Mjelč wšak, njepłač, holičo!

6. Mi je tebje sameho žel, twojej' rjanej' rjanosće.

45. Wopytanje rowa.

Andantino. Narodny spěw.

2. „„Moja dźowka doma njej', wona je mi wumrjeła atd.““

3. Hólčik zawróći konika, rajtowaše na kеŕchow atd.

4. Tři króć keŕchow wobrajt'wa, na jej' rowčku pozasta atd.

5. „Što sy ty mi činiła, zo sy mi ty wumrjeła?“ atd.

6. „„Što dha na tym swěće chcu? Wšitcy ludźo na mnje su atd.““

7. Hólčik zawróći konika, rajtowaše zaso prječ atd.

8. Konik wjes'le zaskaka, hólčik zrudnje zapłaka atd.

9. „„Njepłač, njepłač, luby mój! Wšak je w swěće holcow dosć atd.““

10. „Holcow je drje w swěće dosć, ale žana, kaž ty bě atd.“

46. Jenajke lubosća, jenajke podeńdźenje.

Andantino. Kocor.

2. A blizko při tym kerašku tam holčo hrabaše na łucy trawku syčenu a sebi spěwaše.

3. Wot smjerće hrónčko zanjesy to rjane holčo sej; duž róžičcy Jank wušćipny a holču skići jej.

4. So lube holčo zwjeseli, joh' k dźakej wokoša, a tykny róži k wutrobi, so lubje posměwa.

5. A róžičcy hdyž zhinuštej, smjerć holčo wotsal wza — duž Janka wóčcy płakaštej, smjerć też jej zezanka.

J. W.

47. Žarowanje.

Andante. Kocor.

2. Čorna so drasći ta Hilžička płačo, wodźewa rub so žarowanski; jasne wóčko hasło je, kiž so na nju směwaše; z trawnikom, z dornikom jenički kryty spi.

3. Hilžički sylzy row zeleny krjepja, fijałki lute zakćěja z nich; módre njezapomnički směwaju so mjez nimi. Hilžička zrudnuško na rowje spěwaše:

4. Ach, zo bych za nim ja ćahnyła skerje, nětk mi ta zemja pusćina je; wzmi mje sobu za tobu k rjanom' raju Božemu; bych so tam rjeniša njewjesta błyšćiła! H. S.

48. Dźělenje wot lubeje.

(Hłós: Dwě róžičcy mi kćěještej — cf. čo. 46.)

1. Ach dźělenje, ach dźělenje, kak ćežka wěc to je, hdyž ma so młodźenc dźělići wot holčki lubeje!

2. Hdyž prajachmoj sej w bože mje, mój wobaj płakachmoj, a z rubiškom tym běłuškim sej wóčcy wutrěchmoj.

3. A wumrješ ty a wumru ja, mój wobaj wumrjemoj, a jenož rowčk njech jenički sej wobaj skazamoj.

4. Njech napisnu na dešćičku na jenu woběmaj: We wutrobičcy jenaj tu dwaj wotpočujetaj. Š.

49. Při rozpuću.

(Hłós: Hołbik dwě bělej nóžcy ma — cf. čo. 60.)

1. We holi tam při rozpuću :,: wón sedźi dołho pod khójnu.

2. Wšón smahnjeny tón pachoł je :,: a próšne jeho drasćenje.

3. Jom' woči dźetej do dala, :,: so hiba ze rta zrudoba.

4. „Hdźe mam će, luba, pytaći? :,: Hdźe su mi tebje zawjedli?

5. Sym Čechi, Lechi přećahał :,: a žanoh' slěda njenam'kał.

6. Će tola nihdy njepušću, :,: hač na kónc swěta poćahnu!“ J. W.

50. Wrót a njewrót.

(Hłós: Hajńk duješe jasny swój — cf. čo. 41.)

1. A ptačatka lětajo twarjachu sej :,: haj hnězdaško na lipje na zelenej. :,:

2. A lětački spěwachu wjesełe w nim :,: a mějachu młode a nošachu jim. :,:

3. Ta holička njewjesta přihlad'waše, :,: jej swěćeše wóčko so njewjesćinske. :,:

4. „Ja za naju stwičku též přihotuju; :,: kak z lubym sej spěwać w njej wjesела chcu!“ :,:

5. Te ptačata lećichu do daloka, :,: a na cuzbu dyrbješe nawoženja. :,:

6. Te ptačiki z nalěćom wróćichu so — :,: hdźe komudźiš ty pak so, nawoženjo? :,: J. W.

51. Njeswěra.

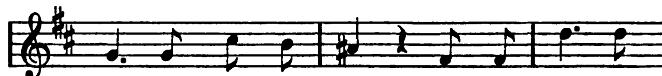
Moderato. Kocor.

1. Rja-ne lič-ko, hładke sło-wa ho-li-čam su

ko-sy-dła, mysklič-ka pak pa-cho-lo-wa rěd-ko

je tak zło-ća-na, mys-lič-ka pak

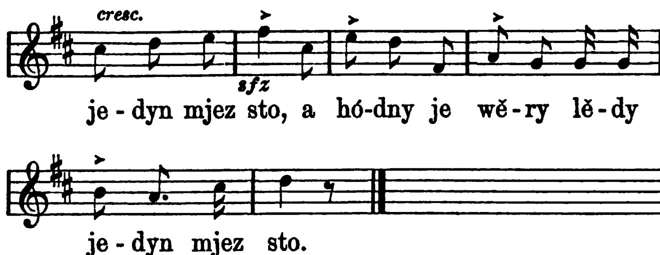
pa-cho-lo-wa rěd-ko je tak zło-ća-

na. Kusk fal-ša do swě-ry ra-dy

na-mě-ša so a hó-dny je wě-ry lě-dy

2. Pyši somot, žida stawy, spodoba so wašnički —
:,: mysli holčo: tón je prawy, a što spěwa njeskoro? :,:
Kusk falša atd.

3. Šćerka-li nan z pjenjezami, daloko njej' pacholo,
:,: rjenje čini z dźowčičkami, rjeknje: złoty jandźelko! :,:
Kusk falša atd.

4. „Za tobu su moje žady!“ hólčik swědči holiču,
:,: ale što so lubjerady wobskobnje též z druheju? :,:
Kusk falša atd. H. S.

52. Škowrončk.

(Hłós: Hołbik dwě běłej nóžcy ma — cf. čo. 60.)

1. Pod mróčelemi škowrončko, :,: što spěwaš nam tak juskajo?

2. Ja słyšu zwón tam zwonići :,: a ludźik stejeć při cyrkwi.

3. A z njewjestu tón ženich dźe :,: do teje khěže swjateje.

4. A pře čo, ptačko, zmjelknył sy, :,: do polow dele lećicy?
5. Ja widźu holčku płakatu :,: za płotom stejeć samotnu.
6. Čim jasnišo tón zwón tam dźe, :,: ćim bóle wona sylzuje.
J. W.

53. Njezbože při lubosćach.

Moderato. Narodny hłós.

1. Při-šła mi holč - ka, při-šła mi holč - ka, ta

bě - še wo - se - bna — haj zyn-dom zyn-dom

zyn - du - ška, ta wu - tro - bu mi wza.

2. To bě ta prěnja, :,: kotrejž sym božmje dał — haj zyndom zyndom zynduška, bě šlipa nosata.
3. Přišła mi holčka, :,: ta běše bohata — haj zyndom zyndom zynduška, ta wutrobu mi wza.
4. To bě ta druha, :,: kotrejž sym božmje dał — haj zyndom zyndom zynduška, bě hłupa klibora.

5. Přišła mi holčka :,: kaž róža lubozna — haj zyndom zyndom zynduška, ta wutrobu mi wza.
6. To bě ta třeća, :,: kotrejž sym božmje dał — haj zyndom zyndom zynduška, bě sebi najlěpša.
7. Přišła mi holčka, :,: bě spěšna, ryčniwa — haj zyndom zyndom zynduška, ta wutrobu mi wza.
8. To bě ta štwórta, :,: kotrejž sym božmje dał — haj zyndom zyndom zynduška, bě sroka, mutlička.
9. Přišła mi holčka, :,: wot wšitkich khwalena — haj zyndom zyndom zynduška, ta wutrobu mi wza.
10. To bě ta pjata, :,: kotrejž sym božmje dał — haj zyndom zyndom zynduška, bě khora tujawka.
11. Přišła mi holčka, :,: króna bjez poruka — haj zyndom zyndom zynduška, ta wutrobu mi wza.
12. To bě ta šesta, :,: kotrejž sym božmje dał — haj zyndom zyndom zynduška, ta hišće wubjera.
13. Ja nětk sej dyrbju :,: dać jenu molować — haj zyndom zyndom zynduška, pak z Lipska zapisać!

H. S.

II. Lubosće zbožo.

54. Lubka lilija.

Con tenerezza. H. Seileŕ.

1. Lub-ka li - li - ja, rje-nje za-kćě-ta! Hol-čo,

2. Hdyž će njewidźu, ćeŕpju zrudobu. Holčo, brune atd.

3. Pornjo jandźelam tebje přirunam. Holčo, brune atd.

4. Horjo zacpiwam, hdyž će wokošam. Holčo, brune atd.

5. Što mi zemja chce, sym-li bjez tebje! Holčo, brune atd.

6. Bórzy wumrjeć chcył, njebych tebje měł. Holčo, brune atd.

H. S.

55. Wowčeŕ při žitnym zahonje.

Moderato. Kocor.

Chor.

pp

nje - sy - ła zor - nje - ško ža - ne, ru-njež by

nje - sy - ła zor - nje - ško ža - ne.

2. Hanka, budź wjeseła, hładke maš włóski, nakładuj do snopa złoćane kłóski.

3. Hanka, budź wjeseła, lubje so směješ; sy-li tež syrotka, khlěba ty změješ.

4. Hanka, budź wjeselša, rjana ty róža! Blidko ći přikrywa wosrjedk a włóža. H. S.

56. Serbske holičo.

Spěšnje. Kocor.

mf

1. Ho - lič - ka serbow-ska, kwětka ty młó-dni-wa,

f

pře - ćel-nosć, nje - wi-nosć kras - ni će,

z lu - bo-sću wóč-ko će wu-hla-dnje! Ró-žič-ka

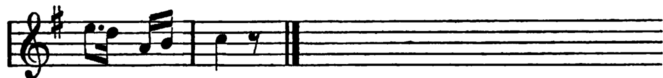
lu - boz - na, ho - lič - ka ser-bow-ska, sła-wa. ći,

sła-wa ći, sła - wa ći! Ró-žič-ka lu-boz-na,

ho - lič - ka ser-bow-ska, sła-wa ći, sła-wa ći,

sła - wa ći!

2. Holička serbowska, pčołka ty sprócniwa, podomstwo ponižnej' fijałki, myslička tebi so přikhili! :,: Fijałka ponižna, holička serbowska, sława ći! :,:

3. Holička serbowska, swěrna ty tujawka, hwěžki so zabłyšća do žołmy, twoje mi znamjo do wutroby! :,: Tujawka, jandźelko, serbowske holičo, sława ći! :,:

H. S.

57. Wuzwolenej.

(Hłós: Z dychom swjatoh' Jana — cf. čo. 20.)

1. Róžička kće rjana w ćichej dalinje, :,: kajkaž nihdźe žana za mnje njekćěje. :,: Tebi, cunja róžička, hraje moja mysli̇čka!

2. Ptačik w hajku spěwa klinki slěborne, :,: wšo mi w róžach kćěwa, hdyž spěwk zanjese. :,: Tebje, miłe ptačatko, sebi wažu najwyššo!

3. Hwězdźička so jasni mojej wutrobje :,: a mi hižom krasni njebjo žiwjeńske. :,: Tebi, złota hwězdźička, słuša moja wutroba! F.

58. Čeho dla nic?

Allegretto. Kocor.

1. Jas-ne słónčko pru-hi sće-le z wóčkom khrobłym

na ze-mju, swě-tłe hwěž-ki z nje-bja de-le

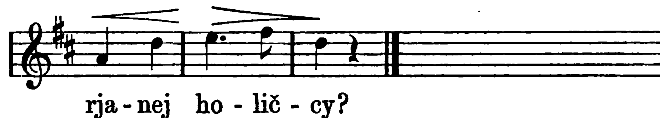

na cy-ły swět hla-da-ju: Praj-će, lu-dźo,

2. Róže za wšě wóčka kćěja na łucy a zahrodźi, módre njebjesa so směja do nich w zjawnej lubosći: :,: Prajće, ludźo, čeho dla :,: njesměł hladać ja ji na lička, tej rjanej holičcy?

3. Žołma z brjohom šwórčo ryči, wětřik šuči z lisćičkom, polu stwjelco hrajo syči, hałžka šepce ze štomom: :,: Prajće, ludźo, čeho dla :,: njesměł popojdać ja słowčička z tej rjanej holičku?

4. Měsačk zemju přewodźuje, zemja wokoł' słónca dźe, wšudźe wšo so towaŕšuje, hdźež tež wóčko pohladnje: :,: Prajće, ludźo, čeho dla :,: njesměł stupić kročel pućika z tej rjanej holičku? H. S.

59. Żedźenje po lubej.

(Hłós: Hdźe su mi banty čeŕwjene — cf. čo. 17.)

1. O był-li miłe ptačatko, měł spěšnej křidlešcy! :,: Kak k lubej lećał spěwajo bych pře wšě krajiny! :,:

2. So komdźić nochcył na puću, dójž njebych při njej był; :,: přez nanajwjetšu dalinu k njej wšědnje lećeć chcył. :,:

3. A był-li skónčnje při lubej, kak bych ju wokošał :,: a na wutrobje drohotnej najsłódše drěmki spał! :,:

F.

60. Lubosć jenička.

Lento. Narodny spěw.

1. Hoł-bik dwě bě-łej nóž-cy ma, hoł-bik dwě

bě-łej nóž - cy ma, hól-čik dwě rja-nej

lub - cy ma.

2. Hdyž wón z tej jenej ryčeše, :,: dha so ta druha hněwaše.

3. „So njehněwaj ty, holičo, :,: wšak tebje ja tež lubo mam.“

4. „„Wo tajku lubosć njerodźu, :,: hdyž tebje sama njekrydnu.““

5. A wzałoj staj so za ručku :,: a wjedłoj staj so přez łučku.

6. Do poł staj łučki njepřišłoj :,: a dwaj staj hrodaj nadešłoj.

7. „Nětkle mi powjez, holičo, :,: we kotrym hrodźe bydlić chceš.“

8. „„Bydlu, mój luby, w kotrymž je, :,: sym-li jeno přec’ při tebi!““

61. Wuznaće róžičkam.

(Hłós: Ha přez hory měsačk so pozběhuje — cf. čo. 64.)

1. Wam róžičkam móžu jo wuskoržići, što boli, što tyši mje we wutrobi.

2. Wšak sće wy tak ćiche a zamjelčace a potajnstwo moje tež zakhowaće.

3. Tam w měrnej tej wjescy, tam za horami, tam holička kćěje we potajnosći.

4. To krasna je holička lubosćiwa, ta moju mi swobodnu wutrobu wza.

5. Duž, róžički rjane, tam zakćěwajće, zo přez cyłu wjesku tam wonjenje dźe;

6. Zo wona was wječor by zešćipała, na wutrobu sebi was zwěncowała.

7. A hdyž wy na wutrobje lubeje sće, dha šepńće ji mjelčo: wón lubuje će!

8. Wón lubuje tebje a njesmje k tom' stać, wón njesmje jo nikomu k póznaću dać.

9. A hdyž so mi smějka nětk we radosći a rjane ji ličko so začeŕwjeni:

10. Dha z luboznej wónju ji zawonjejće a mjelčo zas' prajće: wón lubuje će!

11. Hdyž wy pak na wutrobje zwjadnjeće ji a wona sej na mnje wjac' njepomysli:

12. Dha rowčk sebi ćichi tam namakajće; njech z wami to potajnstwo k rowu tež dźe! K. A. J.

62. Swěrna dźowka.

Andante. Narodny spěw.

2. Tón najrjeńši, tón najmłódši, kiž srjedźa sedźeše, tón mi tu žeńtwu slubi, tak młody hač wón bě.

3. Wón zawda mi tón pjeršćeń swój, tón pjeršćeń slěborny: „Dha wzmi, dha wzmi tón pjeršćeń, tón pjeršćeń slěborny.“

4. „Hdyž budźe mać će prašeći: hdźe sy jón dostała? dha praj ty twojej maćeri, zo sy jón nam'kała.“

5. „„Mać moju wobłhać njemóžu, to so mi njelubi, chcu wjele radšo prajići: Tón młodźenc chce mje měć.““

63. Prašeń.

(Hłós: Hołbik dwě běłej nóžcy ma — cf. čo. 60.)

1. Ha štóha to mi prajić wě, :,: što mi to wčera wječor bě?

2. Při wodźe stejach w rokotach, :,: na sołobika posłuchach.

3. We hrodźe swěcy hašachu, :,: a ćmička bě na jězorku.

4. A k hrodej čołmik přijědźe, :,: w nim łódźnik mjelčo sedźeše.

5. Z toh' čołmika so zahwizda — :,: tak čorne kosy hwizdaja.

6. Na hrodźiku so z wuhladka :,: kaž běłe rubjo pokaza.

7. A bórzy durčka k jězorku :,: so ćišinko tam kurkachu.

8. Duž dwaj we čołmje sedźeštej :,: a šukotaštaj słódko sej.

9. A sołobik we rokoće :,: nětk hišće rjeńšo spěwaše.

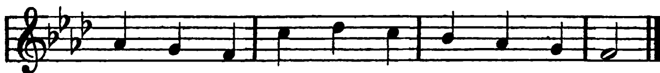
J. W.

64. Wopytanje.

Andante molto. Narodny hłós.

1. Ha přez ho-ry měsačk so po-zbě-hu-je a

z wóč-kom tym slě-bor-nym po-hla-du-je.

2. Ha měsačko swětły, nětk holčo mi praj najrjeńše přez čěski a budyski kraj.

3. Ha měsačk tón kročałku ćichu tam dźe, haj hač so na Bukecach slěbornješe.

4. Mój měsačko, powjez nětk holčo tež mi, kiž z bolosću nosy mje we wutrobi.

5. Ha k woknješku měsačk tam ćišinko dźe, hač do jeje sylzow so slěbornješe.

6. Ha ptačatka w zahrodźe zaspěwachu: „Čim dalše, ćim horcyše lubosća su.“

7. „Mój měsačko!“ sołobik zanoš'waše, „ty swěrnišej duši nic njewidźeše!“

H. S.

65. Wotmołwa.

(Hłós: Hołbik dwě běłej nóžcy ma — cf. čo. 60.)

1. So wowcki z měrom pasechu :,: a wowčeŕka bě pod lipu.

2. Jej ličko młódne kćěješe :,: a wóčko běše módruške.

3. Tej běłej ručcy styknywši :,: sej spěwaše wo lubosći:

4. „Wšě towaŕški mi ženja so; :,: ja žatko nimam lubeho.“

5. Te ptački sedźo na wjeŕšku :,: na zrudne hrónčka posł'chachu.

6. A zady keŕčka róžatoh' :,: so taješe tam pacholo.

7. Jom' w wóčku swětło zeskhadźa, :,: wón z lubym hłosom zaspěwa:

8. „„Bje-wšěmi holo najrjeńše, :,: wo wutrobičku prošu će.

9. Ja pěkne jehnjo budu ći; :,: budź miła wowčeŕka ty mi!““ J. W.

66. Zastaničko.

Andantino. Kocor.

1. Do - pło - mje - ni - ło słónč-ko je, přez

hał - žki mě - sačk zhla - du - je; dźeń mjel - či,

espr. e rit.
ja pak za - spě-wam, mje ćě - ri k two - jim

Chor.
mf
wo - knje-škam. Rja - na knjež - na,

f
mf
lu-boz-no-sće kra-lo-wa, njech mój spěw će

p
zwje - se - la, njech mój spěw će

zwje - se - la!

2. Te róže, kwětki drěmaja, tón ptačik wóčcy zandźela a mjelči w keŕčku zelenym; ja spěw ći swjećić wušoł sym. Rjana knježna atd.

3. Tam cuni wětřičk poduwa a z młodym lisćom hrajki ma, jom' z ćicha šepce powjesće; njech tež mój hłós će budźić smě! Rjana knježna atd.

4. Na sonach nócka bohata njech ći najsłódši podawa, tón woblětuj će směwajo tak ćiše, rjenje ćišinko! Rjana knježna atd. H. S.

67. Serenada.

(Hłós: Ha hdźeha nětk mi hona su — cf. čo. 24.)

1. Nóc ćicha hona wodźewa, je měsačk slěborni; so hwěžki jasnje zybola, wšo w miłych drěmkach spi.

2. Ja njespju, ja će postrowjam, o hwěžka žiwjenska, a z myslemi tam přebywam, hdźež ty sy, najlubša!

3. Hlej, mój duch tebje wobdawa, ći šepta radostny: „Twój wostanu ja do kónca, ty wěčnje moja sy!“

4. Spi derje, hač će wubudźi dźeń nowych radosćow; njech nóc ći wo mni wobradźi són słódkich lubosćow! F.

68. Hólčik a holčo.

Andante. Kocor.

Hólčik: 1. Lu-by z lu-bej do-moj dźě-še, swě-tłe

2. Jena moja, jena twoja tam so horka slěborni; nam'kaj z nich mi podobnosće :,: naju zbóžnych lubosćow! :,:

Holčo:

3. Kaž jich wjele tam so błyšći, telko sym će košiła; něme su pak wšitke hwěžki, :,: lubosć naju ryčniwa. :,:

4. Rjeńšo swěći so naj' lubosć, hač te błuke swětleška; hwězdźički su zymne swětła, :,: lubosć naju sapata. :,:

Wobaj:

5. Towaŕšnje drje steja, dźęja, kaž mój pak so njekoša; hwězdźički dźeń jasny hasnje, :,: ničo naju lubosća! :,:

H. S.

E.

Kwas a mandźelstwo.

69. Serbska njewjesta.

Allegretto. Kocor.

1. Sym Ser-bow serb-ske ho-li-čo, mi

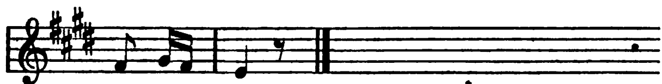

Han-ka rě-ka-ja; a wje-sle se-bi

spě-wa-jo mam spěšnosć do dźě-ła, a

wje-sle se-bi spě-wa-jo mam spěšnosć

do dźě-ła.

2. Hdyž škowrončk ranko zaspěwa, mi spěwa k stawanju, :,: a jědu-li do dźećela, z nim spěwam na přemó. :,:

3. Na mjezu jězdźu zelenu, serp tupy wótřu sej, :,: a žněju trawku rosojtu na mjezy kwětkojtej. :,:

4. A hdyž so ručka womača w tej trawcy rosojtej, :,: mi pjeršćeń mój so błyskota na ručcy na mokrej. :,:

5. Tón pjeršćeń mam wot lubeho, rjaneho pachoła; :,: k nam wječor, hdyž so zasměrkło, mój luby přikhadźa. :,:

6. Sym w zymje k nowej košulcy a k płatej napřadła; :,: płat dawno je žno natkany, płat trjebam njewjesta. :,:

7. Též pjerje je wšo wudrjene na dołhich wječorach; :,: duž poslešća mam hotowe we mojich komorkach. :,:

8. Za čeŕwjeny bant na hłowi chcu měć wěnc rućany; :,: mać budźe čěpcow kupić mi za drohe pjenjezy. :,:

9. Mi družčić budźa holiča, te wjesne towaŕški, :,: a budźe kwasna hosćina přez tři dny zaspochi. :,:

H. S.

70. Spěw při wužohnowanju njewjesty.

Andante sostenuto. Kocor.

1. Praj, hol - čo, bož-mje wšit-kim tu, kiž
2. Wšak z dwora swój čas ła - stojč-ka a

1. ně-hdy z loh-kej nóž-ku we pě-sku z to-bu
2. ptač-ki ćah-nu z ha-ja, dom dal-ši se-bi

1. hra-ja-chu a na ze-le-nym brjóžku; tym
2. wu-zwo-la a druhdźe za-spě-wa-ja; wšak

1. so-tram, bratram, star-ši-maj — wšěm rja-ne
2. rja-ne dny ći za-bły-šća do wěn-ca

1. božmje tróšt-na praj, tym so-tram, bratram,
2. a do pjer-šće-nja, wšak rja-ne dny ći

1. star-ši-maj, wšěm rja-ne božmje tróšt-na praj!
2. za-bły-šća do wěn-ca a do pjer-šće-nja.

H. S.

71. Njewjesćiny spěw.

Andante molto. Kocor.

2. Złota nadźija, ty miła, hdźe sy z domom, z bydlenjom? Sy snadź sebi wuzwoliła, hrać z tym młodym nalěćom? Wutrobu ći wotankuju, rjeńši dom ći hotuju, z tobu mój puć nastupuju, radźenje ći poruču.

3. Złota nadźija, ty miła, sotra, słónčko lubosće, bě ty hewak wuzwoliła młodych pupkow rozwiće: Z mikawčkami róžowymi naju dźeń tež rozjasnjej, z kročelemi zbožownymi postup z namaj k wołtarjej!

H. S.

72. Kwasarjow přezpolo k wěrowanju.

(Hłós: Přadła je Marja kudźełku —)

1. Horde so bruniki znošuja po puću kemšacym, třepjelcy, parle zabłyšća w słónčku tym złoćanym.

2. Wobradź Bóh zbože ći, njewjesta, a tebi, nawoženi; kak je waj' šćežka róžowa a krasny waju dźeń!

3. Zwony te cyrkwine zazwonja witanje swjedźeńske, dom Boži durje wotewrja wysoke, šěroke.

4. Jasne te piššćele cyrkwinske k khěrlušej dźěłaja, so duša k njebju pozběhnje a swoje lubosća.

5. Wołtař tón Boži waj' zhladuje, Bohu so poručtaj; štož wježe Bóh, zwjazk wěčny je, wěčnje so lubujtaj!

H. S.

73. Kwasarjow přispěw.

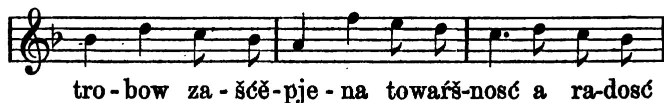
Moderato. Kocor.

1. Wot spo-čat-ka Bo-žoh' swě-ta, štož tu

mf
płu - wa we žoł - mi, štož tu kho-dźi, bě - ha,

decr.
p
Solo.
mf
lě - ta, lu - bu - jo so wje-se - li; do wu-

tro - bow za - šćě-pje - na towaŕš-nosć a ra-dosć

cresc.
mf
je, a jej' so - tra wu-swje-će - na, lu - bosć,

Chor.
mf
w swě - će kra - lu - je, a jej' so - tra wu-swje-

će - na, lu-bosć, w swě-će kra - lu - je.

2. Duž též ryba, muška, wačka z runjećom so jenoći, w hałžkach, trawje — widźiš ptačka twarić swój dom mandźelski; lubosć so z tych kwětkow směwa na brjóžku a zahrodźi, :,: jena druhej k wjes'lu kćěwa a ji hłojčku přikhili. :,:

3. Hałžka hałžku wobpřimuje, lisće koši lisćičko, k zemi lubosć pohladuje haj, přez hwězdow swětleško; a duž, čestnaj zjenoćenaj, lubosć njech též wamaj kće, :,: a přez lubosć wozboženaj mějtaj dny najzłoćiše! :,:

H. S.

74. Kwasarjo w korčmje.

Allegretto. Kocor.

pra - wo jom' kwas-ne a wje - se - le brać?

2. Tón serbowski lud, jedyn nadobny lud, je zjawny tak sprawny a dobry wón je, njech čušli a skoči tu rejku tež rad, :,: hdyž holčo je družka a pacholo swat. :,:

3. Tón serbowski lud, jedyn poradny lud, wón spěwa, so směwa a žiwjenje ma, a čiły a strowy so zawjeseli :,: za čestny swój pjenjez we njewinosći. :,:

H. S.

75. Jako słónki Leńku prěni čěpc stajachu.

(Hłós: Khatržinka swěrna moja — cf. čo. 77.)

1. Daj so pyšić, Leńka, nětko z pychu čestnoh' mandźelstwa; aj aj aj! kóždy praj, hdźe je žana čěpcowana rjeńša młoda mandźelska!

2. Witaj, rjana róža nowa, do mandźelskej' zahrodki; aj aj aj! kóždy praj, hišće rjeńšo, zyboleńšo ličko so ći čeŕwjeni.

3. Witaj, miła hwěžka jasna na njebjesa mandźelske; aj aj aj! kóždy praj, njech so swěći w zymje, lěći, kóždy dźeń kaž dźensa je.

4. Posyń so k nam, nětko sotra mandźelskeje bjesady; aj aj aj! kóždy praj, nětko hakle krónu takle dostał je štom zeleny! H. S.

76. Radźena žeńtwa.

Moderato. Kocor.

Solo.

1. Ně-hdy wóč-ko swě-tłe mě-jach za wšě

rja-ne ho-lič-ki, z ni-mi ha-ro-wach, so

smě-jach, hač mje lu-bosć pře-stwo-ri, hač mje

lu-bosć pře-stwo-ri; nět-ko ći-chi z ra-do-

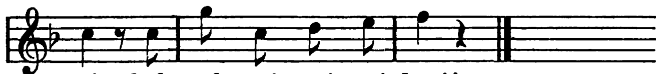
sću na tu je-nu zhla-du-ju, nět-ko

ći-chi z ra-do-sću na tu je-nu zhla-du - ju.

Chor.

2. Knjez a zemjan so mi zdaše nježenjene pacholo, myslička tak zejhrawaše, :,: zlětowaše wysoko; :,: :,: nětko pjeršćeń jasny mi wšitku krasnosć přezłoći. :,: :,: Aj, aj, aj, kak pěknaj staj wój dwaj! :,:

3. Dom a dwór a wšo mi wzmiće, jeno zo ju wobkhowam; ludźo, to wy njewěriće, :,: ale swěty za nju dam; :,: :,: jako jandźelk lubuje moja złota Leńka mje! :,: :,: Aj, aj, aj, kak pěknaj staj wój dwaj! :,:

H. S.

77. Khatržinka.

Molto Andante. Narodny hłós.

2. Praj, hdźe je tón pućik, šćežka a hdźe je to městačko, hdźež so mój zetkachmoj :,: k prěnjom' razej, :,: a što tehdy myslachmoj?

3. Praj, što běchu prěnje słowčka, naju słowčka bojazne, kiž mój smój ryčałoj :,: k prěnjom' razej :,: ponazdala w hromadźe?

4. A kak namaj tehdom běše, a što tehdy začuchmoj, hdyž sej mój wuznachmoj :,: k prěnjom' razej :,: naju horce lubosća?

5. Hdźeha je to rjane lětko a hdźe je tón jasny dźeń, hdźež so to spočało :,: k prěnjom' razej, :,: zo naj' zbože rjane kće?

H. S.

78. Njeradźena žeńtwa.

Allegro moderato. Kocor.

2. Nětko, hdyž mi w čěpcu khodźi moja zwěrowana, lědom wjacy wo mnje rodźi, z Hančički bu Hana, z Hany hórke Hanisko, wjerjebinow podomstwo. Aw jaw jaw!

3. Prjedy běch ji wšitkón złoty, nětk sym hrozny, stary, łažach za njej pře wšě płoty, nětk mi přeje mary; prjedy swjećo błyšćate, nětk je drjechmo mazane. Aw jaw jaw!

4. Štož mje wozyba, ju smudźi, płakam, dha so směje, štož mje zwjes'li, to ju zrudźi, tak mje helscy drěje. Ach wy ludźo najlubši, kak ta žeńtwa přeměni! Aw jaw jaw! H. S.

79. Nježenjenc.

(Hłós: Ja sym tawzynt dušny khadla — cf. čo. 91.)

1. Nježenjenc — tón ja chcu wostać mudrje swoje žiwe dny, mohł-li tež najrjeńšu dostać a z njej sobu tysacy. La la hm hm atd.

2. Je-li rjana, za njej wuka kóždy djaboł wólbyrny; popadnješ sej hroznoh' bruka, směja so ći čeplscy.

3. Wozmješ sej ju z pjenjezami, dha chce tež měć kholowy; z khudej — ach, to wěsće sami, kupiš póst a suche dny.

4. Wozmje młody sebi staru, dha je čert so wottorhnył: to maš wěstu stajnu haru, sy hdźe na bok pohladnył.

5. Stary muž a žona młoda, to je tež mi strašna hra, a hdyž so što hórše poda, rostu mužej rohizna.

6. Młoduška je rada ćelko, wulka so će njeboji — kajke wušćipny sej zelko, woptaš hakle w mandźelstwi.

7. Ach, to něchtóžkuli předa błaznje swoju swobodu! Ně, štož wěstosće mi njeda, tam ja nihdy njemasnu! H. S.

80. Dobra rada za hólcow.

Allegretto. Narodny spěw.

1. Štóž so my - sle že - nić ma, tón njech swě-ru

kedź - bu da, zo by sej wón taj - ku wzał,

taj - ku wzał, zo so nje - by při njej kał.

2. Hdyž sej wozmješ tajkulej, tajku jara młodušku; młoda ta ma :,: horcu krej, :,: tej tež kóždy prawy njej'.

3. Hdyž sej wozmješ tajkulej, tajku rjanu čeŕwjenu; dha maš zaso :,: haru z njej, :,: zo ći łaža druzy k njej.

4. Hdyž sej wozmješ tajkulej, tajku jara móličku; dha dyrbiš so :,: khilеć k njej, :,: hdyž chceš něšto šepnyć jej.

5. Hdyž sej wozmješ tajkulej, tajku dołhu nohatu; dha dyrbiš sej :,: rěbl kłasć, :,: hejzo chceš ju tróšku zmjasć.

6. Hdyž sej wozmješ tajkulej, tajku staru zmoršćenu; ta ći łazy :,: po dworje, :,: kaž stolětne šerjenje.

7. Hdyž sej wozmješ tajkulej, tajku čornu mazanu; radźi so ći :,: něhdy kał, :,: šerjenje maš do kału.

8. Hdyž sej wozmješ tajkulej, tajku jara hubatu, njetrjebaš ty :,: w domje psa, :,: wšak maš žonu za psyka.

9. Jara khudej' njebjeŕ sej; njekrydnješ ty ničo z njej', dha ći wšudźom :,: faluje, :,: kóždy so će zdaluje.

10. Hdyž sej wozmješ tajkulej, tajku jara bohatu, dha wšak so jej :,: njedźiwaj, :,: kholowy jej z dobrym daj.

11. Čestnu, lesnu, šikwanu, pěknu, bohabojaznu; tajkulej sej :,: dyrbiš wzać, :,: při tej so ty njeb'dźeš kać.

81. Dobra rada za holcy.

(Hłós: Štóž so mysle ženić ma — cf. čo. 80.)

1. Holčka, ja ći radźić chcył, hdy bych so ja zwažić směł, kajkeho sej :,: dyrbiš wzać, :,: zo so njeb'dźeš při nim kać.

2. Bohaty by dušny był, zapłaćił by wšitkón dołh; za to pak ći :,: knjez chcył być, :,: dyrbjała jom' nohi myć.

3. Ty chceš rada młodeho, wjesełeho, šwarneho; praj ty, kak b'dźe :,: so ći zdać, :,: hdyž b'dźe rejwać, pić a hrać?

4. Někotry so tajić wě, wot druhich wón ryči zlě; tón by wjele :,: lěpje bał, :,: hdy by swoju dobjerał.

5. Někotrom' so wjele zda, pyši so a naduwa; mjez tym mohła :,: jeho česć :,: sroka na wopuši njesć.

6. Tón, kiž teho nječini, mało něšto přečini, tón by sej će :,: rady wzał, :,: hroznje hlada, jako law.

7. Ty najbóle na toh' twaŕ, kiž je dobry hospodaŕ, kiž wě, kak so :,: zežiwić, :,: zo sej njetr'ał požčić hić.

8. Čestnoh', lesnoh', šikwanoh', pěknoh', bohabojaznoh', tajkeho sej :,: dyrbiš wzać, :,: při tym so ty njeb'dźeš kać.

9. Sama so tež prócuj ty wšitke swoje žiwe dny; Bóh waj' budźe :,: zwarnować, :,: wšitko dobre wamaj dać.

F.

Towaŕšna radosć a žort.

82. Piwny spěw.

Moderato. Seileŕ.

2. My sedźimy tu k radźe :,: a takle sudźimy: njech woda wjerći kolesa, my pak na naše spušćadła sej pušćić chcemy piwo.

3. Hdźe je tón w bělej fali, :,: kiž piwo naliwa? Wuj zwólny, běły falaty je dźensa muž nam witany: my chcemy karančk wupić.

4. Mój towaŕšo, mój bratře, :,: sy ty sej zažehlił? My trubku chcemy wukurić, do mróčelow so zawalić a karančk pódla wupić.

5. Na palenc khory leži :,: tón wowrótnjeny swět; naš jedyn lěpje rozymi, što lěpši krej, móc posylni: my pijemy swój karančk.

6. Štóž nazdala nas widźi, :,: je połny zawisće, zo smy při našej worćizni tak bratrowscy a wjeseli a prózdnimy swój karančk.

7. Kaž dołho stejeć budźe :,: swět lačny šěroki, njech khmjel a ječmjeń radźi so, a mudri, dušni pacholjo njech strowi karančk pija! H. S.

83. Khwalba piwa.

Allegro vivo. Kocor.

křì-wych rěč - ni - šćach, kaž wje - le wo - dow

ste - ja we mo - rju, we stu - dnjach: dha

to - la wša ta wo - da nic khanka pi - wa

njej' a ni - ma ža - noh' sło - da a

Chor.

mo - cy khmje-lo - wej'. Duž khwalmy zdobnje

kras - nu tu brěč - ku khmje - le - nu a

2. Solo. Kaž rjenje wokřewjuje ta žołma koruški, kaž płódnje wupyšuje ta woda trawniki: dha tola nima ducha a nihdy piwko njej', je k spěwanju tak hłucha, lóšt njewotući z njej'. Chor. Duž khwalmy zdobnje krasnu atd.

3. Solo. Kaž wjele łódźow ćišća tón khribjet wodźiny a koła hnate pišća móc jeje sylnoty: dha tola woda wšitka, kaž wjele mocy ma, je žołdkej žiwnosć židka a sama wutłota. Chor. Duž khwalmy zdobnje krasnu atd.

H. S.

84. Winko a lubosć.

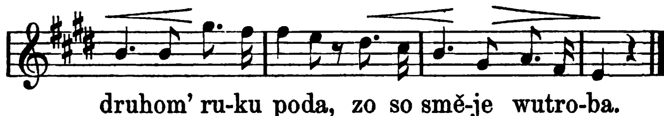
Moderato. Kocor.

2. Winko studłe, horce čuće, njej' to nuzne towařstwo? :,: Z róžemi tež ćežke puće rjenje wobrubjeja so. :,:

3. Sława wšěm, kiž nastupuja nowy přichod z lubosću :,: a tu łódź wot brjoha hnuja, lěnju swětla kótwicu! :,:

H. S.

85. Slubatowařšny spěw młodych Serbow.

(Hłós: Ha hdźeha nětk mi hona su — cf. čo. 24.)

1. Njech kćěje naše towařstwo we wěncu róžowym; to je to prawe bratrowstwo we slubje nadobnym.

2. Njech kćěje naše młodźenstwo we duchu swobodnym a kóžde lube znajomstwo hač k lětam šědźiwym.

3. Njech kćěja naše wjedźeństwa za přichod lubozny, zo Łužičanow přećelstwa su kamjeń błyšćaty.

4. Njech kćěje naše Serbowstwo we wjes'łych Łužicach; ty cyłe Serbow krajomstwo, so zraduj w spěwanjach.

5. Njech kćěje cyłe Słowjanstwo a štóž nas lubuje; njech kćěje naše dostojnstwo a mjeno narodne!

H. S.

86. Wjesela spěw.

Spěšnje. Seileŕ.

2. Piwo, wino k piću, wjele pjenjez k lóštu: Haj, to bych ja wzał, a dha bych ja trał.

3. Ryzy konja k kołsu, rjanu holčku k wjes'lu: Haj, to bych ja wzał, a dha bych so smjał.

4. Miłoh' Boha k troštej, luboh' bratra k bokej: Haj, to bych ja wzał, mi kral bych so zdał.

H. S.

87. Khwalba kurjenja.

Moderato. Seileŕ.

1. Ku-rić trub-ku to-ba-ka, to je kras-na

do-bro-ta; ku-rić wul-cy stro-we je,

to je wšit-kim wě-dom-ne.

2. Jěsć a pić drje nuzne je, kurjenje pak pornjo dźe; sam dźěd, kiž poł w zemi je, trubku hišće lubuje.

3. Wulcy ludźo kurjachu wšitcy swoju trubčičku; trubka mužam přisteji a jich zdebi wosebi.

4. Dušne holčo njerodźi wo muža, kiž njekuri, žehli pak so trubčička, posměwa so lubčička.

5. Hdźe je rjeńše towaŕstwo hač při trubcy žołteho? Štóž sej zo mnu zažehli, je mój přećel na měsći.

6. K dźěłu trubka khmana je, lóšt a mocy pozběhnje, a njech wjedro hrozne je, pacham jeno, dha wšo dźe.

7. Hdyž sej trubku zapalu, wostudu z njej zakurju, a tež hłódnym kuntworam puće z kurom pokazam.

8. Hłód a lačnosć njejima hnydom prawoh' kurjerja; drěmanje tež začćěriš, hdyž sej jenu zasmališ.

9. Sy-li w mysli hłubokej, zažehl jeno trubku sej; hdyž sej jenu zaklepaš, připad lěpši dostawaš.

10. Šalka słodźi najlěpje, hdyž tam trubka pódla je; k piwej jenu wužehlić, to sej njedaj nimo hić.

11. Wječor dźěło hotowe měrna trubka krónuje; štóž ju prawje lubo ma, wozmje ju sej do łoža! —

H. S.

88. Studentski spěw.

Polacca. Narodny hłós.

2. Wšitke, wšitke moje kroški su wopušćili móšničku, hač jeno tón jedyn nic, :,: tón za listy nošerja. :,:

3. Wšitke, wšitke moje pjenježki su so tež mi minyli, hač jeno tón jedyn nic, :,: tón, kiž mam za prošerja. :,:

4. Wšitcy, wšitcy moji dołžnicy čakaju na pjenjezy, hač jeno tón jedyn nic, :,: tón, kiž piše do wuhnja. :,:

H. S.

89. Rozmyslenje.

(Hłós: Wšitke, wšitke moje šěsnaki — cf. čo. 88.)

1. Wšitke, wšitke moje šěsnaki z móšnje su mi zlětali — a štó je wšě rozehna :,: hač ta lohka myslička! :,:

2. Wšitke, wšitke moje wosmaki ze zaka su skočili — a štó je wšě zwupušća :,: hač ta lohka myslička! :,:

3. Wšitke, wšitke tež te slěborny skulachu so přez porsty — a štó je wšě wuhwizda :,: hač ta lohka myslička! :,:

4. Ale, ale, lohka myslička, kak ty klukaš pachoła! Pozdźe hlada za łožom, :,: stawa z kočim mjerzanjom. :,:

5. Božmje, božmje dam ći wot dźensa, rozpušćena myslička, k našim domoj nětko chcu, :,: twój khamjel wjac' njebudu! :,:

H. S.

90. Spěw studentow.

Pomału. Seileŕ.

1. Štó-ha tam z měšćanskich mu-rjow won dźe,

kak so ta črjó-dźič-ka po-mje-nu-je?

Spěšnje.

Wje-se-li Ser-bja su, kiž z te-ho mě-sta du,

tra-la-la la-la-la, Ser-bja to su.

2. Kajke to wobliča přećelniwe, kajka to radosć jich wobkhadźuje? :,: To je to přećelstwo, kiž jim je zakćěło, tralala lalala, zakćěło jim. :,:

3. Štoha ći přećeljo zastawaja, štoha ta črjódka sej wuradźić ma? :,: Woheń sej klepaja, trubki sej zažehla, tralala lalala, kurić so ma. :,:

4. Hdźeha tych spěšniwych wjedźe jich puć, što je jich zamohło, z města so hnuć? :,: Po prósnym pućiku woni na piwo du, tralala lalala, na piwo du. :,:

5. Wjesnemu korčmarjej we pincy je piwo kaž winko so wukhowałe; :,: korčmař ma swědomnje, lubje nas witać wě — tralala lalala, přećelny je. :,:

6. Z karanow połnych su'znaliwali šklency ći bratřa sej radosćiwi; :,: přećeljo nadobni! pijmy sej k strowosći — tralala lalala, wjeselmy so! :,:

7. Našeho serbskeho přećelstwa slub khabłaj so mjenje hač w wichorach dub; :,: našemu přećelstwej porjedźmy z nowa sej — tralala lalala, porjedźmy sej! :,:

8. Wšitkom', štož kóždy za najlubše ma, temu budź šklenca jun' napjelnjena; :,: hłódneho, łačneho njejima lubosć so — tralala lalala, njejima so. :,:

9. Dajće nam wjeseli při piwje być, wono tež chcyło nam k dobremu tyć; :,: žiwjenje škropawe piwo nam zhładkuje — tralala lalala, zhładkuje nam. :,:

H. S.

91. Dźewjeć rjemjesłnikow a dźesaty slěpc.

Moderato. Seileř.

1. Ja sym taw-zynt duš-ny kha-dla, mi njech

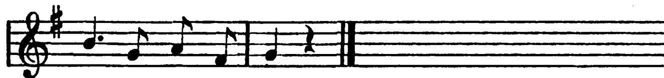
nich-tó nje-přiń-dźe; dźe-sać to-leř mam ja

2. Ja sym wulki muzykanta na lik a na škorodej; štóž mje duć a škrabać słyši, temu wěsće derje njej'.

3. Ja sym wuwołany lěkaŕ, krej wam pušćam z njebozom, ze sekercom jětra šćěpju, zuby torham z kopołom.

4. Ja sym dobry kupc a khlamaŕ, punt a łohć sam wudźěłam; tobak po běrnišću wonja, skoru za cymt předawam.

5. Ja sym wubjerny haptykaŕ, krjepki do njebjes ja mam; štóž chce čertowe měć howno, temu cyłoh' čerta dam.

6. Ja sym mudry ćěsla, blidař, wjacy njemisnu hač łohć; kopu deskow trjebam k stólcej, ale šěrši njej' hač nohć.

7. Jako młynk njej' mojoh' runja; wot kórca pjeć běrtelow čistej' muki jeno bjeru, k temu horstku wotrubow.

8. Ja sym šewc też překlepany; brózda gratej dawa mi, a hdyž póduš wostać njecha, ze smołu so přilěpi.

9. Ja sym krawc po nowej módźe, to mój přirěz pokaže; dušna lapka so mi hodźi, dwójcy nichtó njepřińdźe.

10. Jako njepřećel wot potu khodźu też na murjeřstwo; tam ja kurjo klepam, klepam — klepam, klepam: klep — klep — klep. H. S.

92. Žorty.

Allegretto. Narodny spěw.

2. We tej našej łuži žaby rjechtaja, šěre a zelene kabatki maja.

3. Zady našej' kólnje wrobliki twarja, na słabe žito a na burow swarja.

4. We tej našej bróžni šěre myše pišća, k nalěću žito na drohotu ćišća.

5. We tej našej pšeńcy pocpula so khowa, kup mi lik, kup mi lik! Juračko! woła.

6. Na ponošku našim sedźa štyri kóčki, łušća tej myšinje slowkowe póčki.

7. W kukawach tych našich škórcy hwizdaja, kołbasu wulku za jutřišim změja.

8. Přez tu našu mjezu Wochoženjo ćahnu, wjezu na kermušu kołmazu rjanu.

93. Nervus rerum.

Moderato. Kocor.

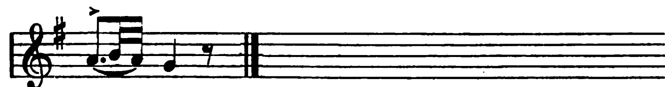

2. „Slěpc wbohi“ jenom’ rěkaju a nikomu njej’ prawy, a měł tež hłowu mudrišu, wón dyrbi spody ławy — wón nima žane sadźaki, duž husto zrudnje hraje; :,: čim bohatši, ćim khwalniši a pěkny hakle prawje. :,:

3. Tam druhi skiwli, żałośći, na ludźi złych so khlemi, so jemu ničo njeradźi, na runej zwróća zemi — Pa! sadźej zbóžne sadźaki, tón maz wšě koła wjerći, :,: a maš jích dosć, dha najhórši ći rejwaju tež čerći! :,: H. S.

94. Rada a wotrada.

Allegretto. Čěski hłós.

1. Bu - ri - ko, chceš mi być knjez, w škleń-ča - nym

wo - zu so wjez; wu - swět - luj škór - nič - ki,

ko - šlu z manšett-ka - mi a tež pom - ma - dy sej

kuṕ, he - wak sy ka - ło - wy hłub.

2. Marša, chceš knjeni mi być, wjac' njedaj lenu sej syć; w běłym khodź hamanje, w židźe a somoće — a tež glasejki sej kuṕ, do hródźe tajkale stuṕ.

3. Holičo słužobne, hy, hlej, zo ty knježnička sy; přepychuj twoju mzdu, špihel noš w dybzaku, wobručow pod suknju kuṕ, po knježsku drypotaj stup.

4. Michale, njechaš być bur, cigarry jeno ty kuŕ; němcuj z tej drasćičku, připasaj wotrohu, bura šmóŕ z durjemi won, k lětu sy wěsće baron.

5. Aj aj aj! ludźički, aj! nós němski, serbski tón kraj! Horda ty mysləička, nječiń so wopica; brězy su wšudźom a prut za błazny, hordźity lud! H. S.

95. Wojnaŕ.

(Hłós: Kajka je to powjesć — cf. čo. 19.)

1. Z wjeselom chcu wuznać: ja sym wojnaŕ, ha ha ha, štóž mje wopraša; wot khorejty hač do kary dosahaju moje twary, w zymje, lěće, ha ha ha, swět mje potrjeba.

2. Ma bur dźěłać rolu, moja ruka, ha ha ha, grat jom' wobstara; chce-li kral na wójnu ćahnyć, dyrbi mi do wozow přahnyć, kiž sym krute, ha ha ha, jemu dźěłał ja.

3. Kajka radosć: jězdźić a so přewjezć, ha ha ha, hdźe to njekhwala? A te wšelke wozy pyšne, kak te klepotaju spěšne po wšěch drohach, ha ha ha, k česći wojnarja!

4. Što měł wbohi khribjet ćeŕpić, wustać, ha ha ha, njebył w swěće ja; njechaš-li so bědny nosyć, dha so dyrbi wojnaŕ prosyć: dźěłaj, bratře, ha ha ha, twoje zlóžadła.

5. Žołma nosy čołmy, moje koło, ha ha ha, zemja wěsćiša; nosyć ma přez doły, hory moja wósć te kupcow twory ludźom hakle, ha ha ha, z kraja do kraja.

6. K wěrowanju, k křćenju štó by njechał, ha ha ha, rjanoh' wozyka? Te chcu ja najradšo dźěłać, z kwasarjemi ducy spěwać: rjane holčo, ha ha ha, lubuj wojnarja! H. S.

96. Serbska towařšnosć.

(Hłós: Khatržinka swěrna moja — cf. čo. 77.)

1. Towařšnosć, ty hwězda złota, zybolata, błyšćata! :,: Mrokotu žiwjeńsku twoje jasne pruhi krasne swětla serbskim wutrobam. :,:

2. Towařšnosć, ty kwětka něžna, wokřewjaca wonjawka! :,: Hdźež će my šćipamy, tam je rjana, zwěncowana šćežka serbskich wótčincow. :,:

3. Towařšnosć, ty słónco jasne, w złotym šaće kralowskim! :,: Zaduwa ze sněha, dha nas hrěje, nam so směje twoje wóčko z miłosću. :,:

4. Towařšnosć, ty matka swěrna młodostneho wótčinstwa! :,: Płódnosć měj, rjenje kćěj w serbskim kraju, hdźež ći hraju narodnosće myslički! :,: F.

97. Bjesadna radosć.

(Hłós: Naše Serbstwo z procha stawa — cf. čo. 2.)

1. Bórčeć, mórčeć druhdźe chcemy, hdyž so časy pokhmurja, časa dosć so nanjesemy tehdy swojoh' brěmjenja; :,: dźensa tu róžičku šćipajmy sej bjesadnu! :,:

2. Róže kćěja, róže zwjadnu, młodosće són zaleći, rjanu hodźinku tu žadnu bórzy horjo pomróči; dźensa tu atd.

3. Starosće so wšudźom syja sobu nutř do žiwjenja, a što wšitke króny tyja, jeli radosć zapojdźa; dźensa tu atd.

4. Duž so zdobnje zwjeselimy při najrjeńšej bjesadźi, kłoki horja potupimy, hdyž so něhdy rozzłobi; dźensa tu atd. H. S.

98. Při bjesadnych zwjeselinach.

(Hłós: Khatržinka swěrna moja — cf. čo. 77.)

1. Ponow z nami sluba prawo dźensa radosć jasniša; :,: aj aj aj! kóždy praj, w twojim slubi nam so lubi, dźowka ty z Elisia! :,:

2. Sypaj škrě, ty hwězda serbska, žohnuj swjedźeń Bjesadźi; :,: aj aj aj! kóždy praj, njech so swěći w zymje, lěći kóždy dźeń kaž dźensniši. :,:

3. Witaj do wěnca tež lubosć, róža serbskej' zahrodki; :,: aj aj aj! kóždy praj, dlěje rjeńšo, zyboleńšo krasnosć twoja zaswěći. :,:

4. Wostań bójstwa połna sotra duch a žiwjel Bjesady; :,: aj aj aj! kóždy praj, radosć jasni, lubosć krasni Bjesadu, štom zeleny. :,: H. S.

99. Lětny swjedźeń serbskich Bjesadow.

(Hłós: Ja Słowjan sym a Słowjan budu — cf. čo. 6.)

1. Što wšitkich wobliča so krasnja a radosć w dušach

kraluje? :,: Što serbske wóčka so tak jasnja a zbožownosć nas wěncuje? :,:

2. Dźens lětny swjedźeń Bjesadźiny nas z něžnym zwjazkom jenoća, :,: nam swětli ćěmne mrokowiny kaž zybolata zernička. :,:

3. Duž serbskoh' spěwa slěbroklinki so z dušow harfy žołmuja :,: a pódla was, wy rjane Minki, nam w róžach hraje myslička. :,:

4. Tež winko w šklěńcach paćeŕkuje, nam twari templ wjesela, :,: a čólne zmorski wuhładkuje nam Bjesadźina zabawa. :,:

5. O Bjesada, duž postrowjana budź na dnju twojim narodnym: :,: Njech twoja šćežka serbska rjana so jasni w błyšću róžowym! :,:

6. Njech radosć wěncy tebi wije, ći posćele puć z kwětkami, :,: njech kóžde twoje horjo žije, so firmament twój njezmróči! :,:

7. Njech słónco zboža so ći směwa, pyš tebje zybol nadźije, :,: ći róža lubosće njech kćěwa, kiž šěri dychi edenske! :,:

8. Twój miły kćěw njech stajnje młódni so z njewidźanej krasnosću, :,: zo wokřewjaca radosć słódni nam našu brěčku žiwjeńsku! :,:

9. A tak dha nastup nowe lětko, dźi, Bjesada, puć kwětkojty; :,: wzmi sobu sławu, kotruž nětko ći swjeća naše wutroby! :,: F.

G.

Reje.

100. Serbska reja.

Tempo di polacca. Narodny hłós.

1. Hdźež ta kwětka wo-nja, tam te pčoł-ki zwo-nja,

zlě - tu - ja te mje - te - le; hdźež te

my - sle ste - ja, tam te wóč - ka dźe - ja,

nóž-ka pu-ćik nam'kać wě.

2. Hdźež so keŕčik šěri, šwórčo žołma ćěri, sołobik rad zaspěwa; hdźež so z winkom klinka, pódla rjana Minka, tam knjez hólčik přikhad ma.

3. Hdyž to słónčko hrěje, dha so kwětka směje, barbne wóčko wotanknje; lička róžowate, ručki lilijate, te knjez hólčik lubuje.

4. Ranko słónčko stawa, hwěžkuje so trawa z rosu, złota, slěborna; rjeńši pjeršćeń krasny, z dejmantami jasny holču młodźenc zawdawa.

5. Ryba hraje w wodźi, po dźećelku khodźi běła wowcka skačicy; hdźež te spěwy klinča, truny k reji zynča, aj, tam statok wuzwolmy! H. S.

101. Nihdy dosć.

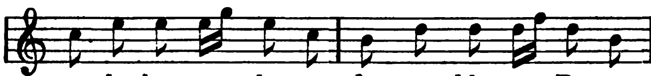
Polacca. Narodny hłós.

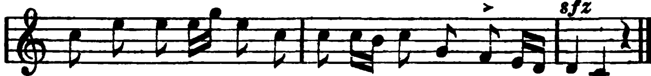
1. Štó to my-sli, štó to wě - ri, kak so

hól-čik k re-jam ćě - ri; do-ma khromy Pě-ta,

na ska-kan-cy lě - ta, do - ma khromy Pě-ta,

na ska-kan-cy lě-ta, a njej' nihdy, ni-hdy dosć.

2. Kajke su to dźiwne kusy, zo w tej korčmičcy kaž husy :,: hólcy přeco pija, piwko za lac lija, :,: a njej' nihdy, nihdy dosć!

3. Komu tajki khumšt so dźije, zo tón korčmaŕ piwo kćěje, :,: z rěki přeco plumpa, do pičele klumpa :,: a njej' nihdy, nihdy dosć!

4. Hdyž so hólcy rejwać měrja, hercy hnydom w skoku ćěrja; :,: wjetši pjenjez klinči, bóle truna zynči :,: a njej' nihdy, nihdy dosć.

5. A te młode holcy bryšne, kak su te z tej pychu spěšne! :,: Kaž so zahusluje, kóžda poskakuje :,: a njej' nihdy, nihdy dosć.

6. Hopsa Ruza, stara Zuza, poběž z mužom! što b'dźe nuza? :,: Skakaj w dobrym trošći, susod toleŕ požči; :,: njech njej' nihdy, nihdy dosć!

7. Wšudźe dołh a prózdne blaki, w korčmje přeco połne zaki; :,: kajka je to nuza, moja luba Ruza! :,: jeno přeco w korčmje dosć! H. S.

102. Reja.

Pólka. Kocor.

1. W je-nej ru-cy Hanku, w druhej ru-cy khanku
2. Taj-ke rja-ne Han-ki a te poł-ne khan-ki,

1. a ći her-cy pó-dla: to je ži-wje-nje!
2. slě-bo-ra dosć w móšni: to su kras-no-sće!

1. Han-čič-ka zej-hra-wa, rja-na kaž ta ró-žič-ka;
2. Pi-skaj-će, dźě-łaj-će, her-cy, za tu na-šu mzdu;

1. pór-ča-te, ži-dźa-ne ban-ty zlě-tu-ja!
2. rej-ku mi, štuč-ku ji hraj-će naj-rjeń-šu!

1. Piw-ko, win-ko, poł-na khanka a ta re-ja
2. Z mło-do-sću dójž lič-ko kćě-je, le-ći nóž-ka

1. wje-so-ła, trub-ka, lub-ka, rja-na Han-ka:
2. na rej-ku, ži-wje-nje so na nas smě-je;

1. to je ra-dosć hól-či-ka! Z trub-čič-ku,
2. za-wy-skaj-my z ra-do-sću! Z trub-čič-ku,

1. z lub - čič - ku hól - čik mło - dy re - ju - je,
2. z lub - čič - ku hól - čik rej - ku po - sko - či,

1. ho - lič - cy, naj-rjeń-šej swo-jej při-pi - je.
2. roz-bro - ji pje-njež-ki, wšit-ko po če - sći!

H. S.

103. Naš njeboh dźěd.

Spěšnje. Kocor.

1. Naš nje-boh dźěd, naš njeboh dźěd měł je

čap - ku ko - ža - nu, ko - ža-

nu, taj-ku wul-ku ko - sma - tu,

če-ći-ka-tu, bra - ma-tu; ku-ry

do njej' nje - se - chu, zło - te

put-ki le - hni-chu.

2. Naš njeboh dźěd :,: měł je sydom dźowčičkow, wudał wšě na zemjanow, somoćanych knjezykow; wšitke z tymi putkami su so šwarnje wudali.

3. Naš njeboh dźěd :,: měł je woła drjewjanoh', tón je dušnje kormił so, měł tež tučne ćelatko. Z kimž so zbože woženi, dźiwne wěcki nazhoni. H. S.

104. Žabjaca pólka.

Mazurka. Pólski hłós.

1. Swja-ty Ju-rij, swjaty Ju-rij přińdźe k łu-ži,

pro-sto bě tam, prosto bě tam nowych lu-dźi;

wo-ła-chu kwak, Ju-rjo, měj dźak! kwo-ry kwor

kwor, kwo-ry kwak kwak, kwor kwak.

2. Telko luda :,: krala nima, Jurij praji, :,: to je škoda! Žona a muž woła čuš, čuš, krala kwak kwak, krala mamy — kwor kwak.

3. Z wotkal maće :,: majestetu? Jurij praji, :,: mjenujće ju — „Rekekekeks, rekekekeks!“ z łuže kwak kwak, krala mamy, kwor kwak! H. S.

105. Serbska meja.

Pólska. Kocor.

Tenor I. Solo.

1. Ze-le-na ta me-ja, serbska les-na re-ja,

dim. *cresc.*

ki - wa k rja-nom' wje - se - lu; duž ho - tuj

f

so, ty rja - ne hol - čo, ho - tuj so na rej - ku

decr. **Ten. II. Solo.** *f*

z pa-cho-łom na traw-ni - ku! Dešćik bu-dźe

ka-pać, słónčko bu-dźe sa-pać, bór - či nan a

mf

wot - ra - dźa; ma - ćeŕ - ka ta sta - ra,

ta je poł - na swa - ra pje-njež-kow tych swětłych

Duetto. *p*

dla. Mi - łe nje-bjo lu - bje směwa so, a

swo - je hol - čo wje - dźe pa - cho - lo;

wo - koł' rja - nej' me - je zej - hra - wa - ja re - je,

hor - ka ban - ty, ru - bi - šća. Me - ja ru - bi - šća - ta

khi - la so; dha kedź - buj, kedź - buj, spěš - ne

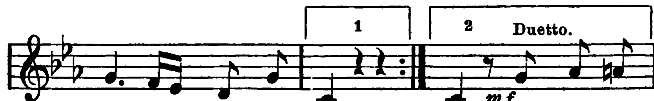

pa - cho - lo! Za tym wjeŕškom hrab! wo - na

le - ći, hrab za wjeŕškom ze - le - nym!

Basso II. Solo.
mf
Pa-cho-lo so mjer-za-še, kiž tu me-ju

nje-kry-dźe, zo njej' hol-čo je-ho

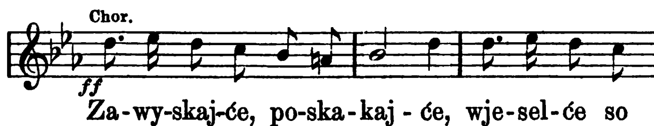

1
2 Duetto.
mf
w re-jach kra-lo-wa. wa. Do korčmy

f
du-cy, tu me-ju w ru-cy tón hól-čik

mf
ju-ska na syl-nych ra-mje-njach; ći her-cy

cresc.
f
hu-dźa a wje-sle zbu-dźa a hra-ja

1
2
mf
rjeń - še přez - po - lo. Do korčmy lo.

Chor.
ff
Za - wy-skaj-će, po-ska - kaj - će, wje-sel-će so

rja-nej' mło - do-sće; bjeŕ-će dar tej' lu - bo-sće

Ten. II. Solo.
p
z ru - ki ho - li - čow! Ně-hdy sně-hi nańdu,

Ten. I. Solo.
Basso I. Solo.
p
mf
lič-kow ró - že zań - du; ró - ža nje - wi-

Basso II. Solo.
mf
no-sće wěč - nje rja-na kće!

H. S.

H.

Dźělenje.

106. Swěrna mysličòka.

Andante. Kocor.

1. { Njech, bra - třa, bliž - ša ho - dźin - ka mje
was njem'že za - być wu - tro - ba, njech

{ wot was dźě - lić bu - dźe;
sće wy tu a dru - hdźe; wšak swěr - na

mys - lič - ka haj wěč - ny po - mjatk ma,

wěč - ny, wěč - ny pomjatk ma.

2. Kaž róža w dole kćěješe to naše zradowanje; njech zaleći, štož nimo dźe, trać dyrbi spominanje; wšak swěrna atd.

3. Dźeń kóždy słónčko k domu dźe a zaso pruhi nowi, tak naša lubosć njezhinje we wutrobnym tym skhowi; wšak swěrna atd. H. S.

107. Na domojhićе.

Andante. J. K. Smoleŕ.

1. {Što, lu - bi přе - će - ljo, so dyr - bi
{Ze sło-wom lu - bym a ze spě-wom

{pra - jić, hdyž na-sta-wa nětk hór-ke dźě-le-
{sta - jić sej chcemy hi - šće na-še zrudno-

{nje?
{sće; slub zjaw - ny a spraw-ny sej

wob - no - wi-my, zo pře-će-ljo swěr - ni sej

2. O žel! te naše puće rózno dźeja, my přestajamy hěty tudomne, nam wrota zrudnych prječkow wotewrjeja to dyrbjenje a časy skřidłane. Njech klinča te škleńcy jun' znaliwane, :,: zo božmje sej prajimy wutrobite. :,:

3. Haj božmje, božemje! wy swěrni drozy, tež božmje wam, wšě čestne holiča. Strach a ćma podarmo tym dobrym hrozy, jich dobra hwězda domoj přewodźa. A była tež ducy kaž wuhlo ta ćma, :,: hlej, přećelstwa słónčko wšak njezakhadźa. :,: H. S.

108. Dźělenje.

Andante sostenuto. Kocor.

dam a pra-ju: bož-mje, pře-će-ljo!

2. Tež tebi, luba holička, ty moja radosć žiwjenja, budź božemje, budź božemje ći praju zrudny, najlubša!

3. Wy khěže, hona znajomne a wšitke šćežki khodźene, wam božemje, wam božemje to božmje praju wutrobne.

4. O na to hórke dźělenje, kiž krótši naše wjesele — o božemje, o božemje, ty lubym přeco zrudne bě! —

H. S.

109. Trošt.

Andante. Kocor.

1. Jednaj so z hórkim tym dyr-bje-njom, kiž nas

nět-ko dźě-li; w swo-jim wšak ča-su ze kće-nič-

kom štom so za-so bě-li.

2. Wšitke wšak lisćojte keraški zaso wubiwaju; „zasy so budźemy widźeći“, młode lisća praju.

3. Wšitke wšak pozymske wětřički z kwětku zaso hraju, „zasy so budźemy widźeći“, z ćicha poduwaju.

4. Wšitke wšak ćahate ptačiki zaso přikhadźeju, „zasy so budźemy widźeći“, troštnje wobkrućeju.

5. Wšitke wšak róžowe kudźeŕki młodych zerjow rjeknu: „Zasy so budźemy widźeći“, hlej, te sćěny ćeknu.

6. Wšitke wšak zblědnjene hwězdźički zaso zabłyšćuja, „zasy so budźemy widźeći“, jasne wobswědčuja.

7. Hrono, haj, kóždźičke w wutrobi we tej mocy bije: „Zasy so budźemy widźeći, přichod wěncy wije!“

H. S.

110. Dobra nóc tysac króć.

Andante. Kocor.

2. Luby łubu přewodźeše přez tu holu zelenu, wón jej ruku poskićeše ze zrudneju wutrobu: Dobra nóc tysac króć!

3. Słyšeć nazdala so daštaj sołobik a čorny kós, sobuželnaj zanoš'waštaj jimaj na puć tajki hłós: Dobra nóc tysac króć!

4. Rjane holčo zrudne běše, wóčko sylzu žórleše, Boži wět' po lěsu dźěše, z ćicha dele šučeše: Dobra nóc tysac króć!

5. Kiž so lubo w swěće maja, dźělenja so njezminu, słódke božemje sej praja a z tym słowčkom rózno du: Dobra nóc tysac króć! H. S.

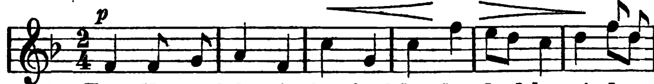

I.

Spěwy wšelakeho wopřijeća.

111. Swjateje Marina reja.

Andantino. Narodny spěw.

1. Přa-dła je Ma-rja ku-dźeł-ku, ku-dźeł-ku ži-dźa-

decr.

nu; prě-nju je nit-ku na-přa-dła, ku-dźeł-ku

do-přa-dła.

2. Šiła je Marja košulku, košulku židźanu; prěni je šowčik zešiła, košulku došiła.

3. Šła je tam Marja do cyrkwje, do cyrkwje Božeje; wona je paćerje spěwała, k Bohu so modliła.

4. K njej stej tam přišłoj dušcy dwě, stej so nutř kłapałoj: „Pušć naju, swjata Marja, nutř, kiž maćeř Boža sy!“

5. „„Nutř waju pušćić njemóžu, jandźelki rejwaja tu we swojich židźanych košulkach, we wěnčkach zelenych.““

6. Marja te reje wjedźeše ze swojim dźěćatkom. Tak wona Bohu so lubješe; jandźelki sćěh'wachu.

112. Swjateje Marine sylzy.

Andante. Kocor.

p *cresc.*

1. Ma-rja pod křižom tyš-ni-we syl-zy je

decr. *p*

ro-ni-ła bły-šća-te, z kóž-de-je ró-žič-ka

cresc.

lu-bo-zna pod je-je no-hu je za-kćě-ła;

p *cresc.*

prě-nje te ró-žič-ki bě-łe dla nje-wi-ny

decr. *Moderato.*

p

sy-na su kćě-łe. Bě-ła ty za-hro-da

cresc.

ró-žo-wa, błyšćo tam na ho-rje Gol-ga-tha,

p *cresc.*

po-daj mi je-nu tu ró-žič-ku, tyknyć ju

p

se-bi na wu-tro-bu. Te-bi, o ró-žič-ka

cresc. *decr.*

bě-ła, so po-swje-ća wu-tro-ba cy-ła.

2. Druhi splah róžow so pozběha pod křižom z młódneho trawnika, rjeńši hač raniše zerja je, šarlat a purpur so khowaše; sapata lubosć jón jasni, w krej čeŕwjenym błyšću so krasni. Čeŕwjena zahroda róžowa,

błyšćo tam na horje Golgatha, podaj mi jenu tu róžičku, z Božej krwju lubosće barbjenu. Wutroba za tobu hlada, o róža, a nosyć će žada.

3. Třeće tam róže so zybola, módrinu njebjesku přetrjechja, z wóčka jim miłosć a přećelstwo rjenje a lubozmje směwa so; maćeŕna lubosć a swěra do barby jich módrej so čěra. Módra ty zahroda róžowa, błyšćo tam na horje Golgatha, podaj mi jenu tu róžičku, tyknyć ju sebi na wutrobu. Róžička, módrinka luba, wzmi cyle mje do twojoh' sluba. H. S.

113. Na nadźiju.

Andante sostenuto. Kocor.

móc a wje-se-le da-wa two-je bły-šće-

mf *decr.*

nje, no-wu móc a wje-se-le da-wa

two-je bły-šće-nje.

2. Twoje směwki, twoje sluby podomstwo su naléća, ale twój dych miły, luby jeho rjanosć přetrjechja; :,: pod twój škit so zhromadźi, štož tu dycha we swětli. :,:

3. Z twojej mocu dočakamy płód a přichod zbožowny, na tebje so zepjeramy tež při smjertnej hórčičcy; :,: z wěčnym slubom zwjazanu swjećimy ći wutrobu. :,:

H. S.

114. Spominanje na lubych.

(Hłós: Přadła je Marja kudźełku — cf. čo. 111.)

1. Štó by měł křidła myslički a był, hdźež wona je! Štó mje k tym lubym přesadźi na hona domowske!

2. Wy hwězki módrych njebjesow, přez dejmant jasniše! O swěćće do wšěch štomikow tej' wjeski lubeje!

3. Dźi, měsačko, dźi ćišinko na moje město tam; swěć do woknješka znateho, ty wěš, što prajić dam.

4. Praj hrónčko jim najkrasniše wot mojej' lubosće: njech kóžda pruha słowčko je a rjane strowjenje!

H. S.

115. Róža a ptačik.

Andantino. Kocor.

2. Na ćernik tam přileći ptačatko a spěwa; rjeńšo wono fifoli, rjeńšo róža kćěwa.

3. Rjeńše hrónčko wumysli ptačatko a dźěła, lubšo je we wutrobi róža jeho měła.

4. Zymski wětřik přileći, wótry zahwizdaše; ptačatko so postróži, róža zblědowaše.

5. Ptačik hrónčka ponowja, što te wuznawaja? „Dobru nóc, ty najrjeńša, hdyž ja dyrbju z kraja!“

6. Róža sylzy wuroni, što te wuznawaja? „Dobru nóc, ty najrjeńši, hdyž ty dyrbiš z kraja!“ H. S.

116. Wboha Hilža.

(Hłós: Dobry wječor, maćeřka — cf. čo. 45.)

1. Khabła so tam Hilžička jako zwjadła lilija, trudlajdu atd.
2. Kročel pomałku jej dźe, wóčko wjacy njesapje atd.
3. Kwětki wšě při pućiku želne na nju hladaju atd.
4. Hólcy sebi šeptaja: Ta je smjerći wućekła atd.
5. Ach, wy hólcy nadobni, to sće nimo hudali atd.
6. Smjerći ta wšak njećěka, smjerć jej budźe witana atd.
7. Wona tam ju powjedźe, hdźež jej luboh' wjedła je atd. J. W.

117. Něhdźe a něhdy.

Lento. Narodny hłós.

2. Hale něhdźe, haj něhdźe ta zahrodka je, hale hdźež budu róžičku přesadźić sej.
3. Hale něhdy, haj něhdźe kće zbože tež mi, hale rady to městačko zhonił ja bych.
4. Hale róžička, zahrodka, zbože a dom wěsće něhdźe a něhdy mje powitaja.
5. Hale něhdźe a něhdy tak lubowany potom budu so kubłać a wjeselić ja.
6. Hale mysličká khodźi mi tu a tež tam, hale wutrobu njemóžu spokojić sej.
7. Hale mysličká twari so tak a hinak, rjana, rjana je nadźija, njeda pak měr.
8. Hale mysličká, wutroba wuzwolatej, z Bohom něhdy a něhdźe tež dostanjetej. H. S.

118. Wuznaće.

(Hłós: Sym Serbow serbske holičo — cf. čo. 69.)

1. Ha njejsym tež knjez nadobny, nic hrabja, ani kral, :,: sym žiwjenja wšak wjeseły — to moja duša khwal! :,:
2. Khlěb wšědny spokojnosć mi je, tu nikom' njepředam, :,: k tej trjeba njej', kaž widźiće, zo złote hory mam. :,:

3. Swět cyły měj za přećela, štóž telko potrjebje, :,: mi swěrna duša jenička dosć k mojom' zbožu je. :,:
4. A wupadnje hdy sylzka mi, tu bjeru do kupje, :,: kaž rosa róžam nješkodźi, tak to tež njeje zlě. :,:
5. Ja najěm so a nadźěłam a rjenje naspju so — :,: što wjacy, prajće, potrjebam? Duž khwaleny budź Bóh! :,:

H. S.

119. Wumoženje.

Moderato. Narodny spěw.

1. Chcył je knjez hól-čik wje-dźe-ći, chcył

je knjez hól-čik wje-dźe-ći, haj dom-di-de-raj, haj

dom-di-de-raj, kak w cu-zym kra-ju je.

2. Dał je sej dźěłać kryty wóz, :,: štyri brune do njeho.
3. Dał je so wjezć přez tajki kraj, :,: hdźež ludźi přahaju.
4. Přahnyli hólčka do płuha, :,: do płuha ćežkeho.

5. Hdyž zhoniło to holičo, :,: jeho lubka najlubša;
6. Dała je sej dźěłać kryty wóz, :,: štyri brune đo njeho.
7. Dała je so wjezć přez tajki kraj, :,: hdźež ludźi přahaju.
8. „Wupřehńće luboh' z płuha mi, :,: z toh' płuha ćežkeho.“
9. „„Móž'šli nam pyšnje rejwaći, :,: prawje z horda stupaći!“ “
10. Holčka ta pyšnje rejwaše, :,: prawje z horda stupaše.
11. Hólčik tón dźěše z płuha won, :,: z toh' płuha ćežkeho.
12. „„„Měj dźak, měj dźak, ty holička, :,: zo sy mje wumohła.“ “ “
13. „„„Była sy moja lubčička, :,: nětk budźeš mandźelska!“ “ “

120. Zrudne ptačatko.

Andante. Narodny spěw.

2. Ha přilećał, přilećał wulki je ptak, ha prašał so drobneho ptačatka:

3. „Ha što ty tu činiš, ty drobny ptačko, ha zo sej ty wjesele njezaspěwaš?“

4. „„Ha kak chcu sej wjesele zaspěwaći, ha nimam tu nikoho swojeho.““

5. „„Ha njej' tu mój nan a njej' tu moja mać, ha komu dha dyrbju ja dobru nóc dać?““

6. „„Ha nan je mi wumrjeł žno dołhi čas, ha maćerje sym ja pak njepóznał.““

7. „„Ha maćerje sym ja pak njepóznał, ha mać su zli ludźo mi sobu wzali.““

8. „„Ha starši mój bratřik je na wójnje, ha w cuzym haj kraju mi na wójnje.““

9. „„Ha młódša pak sotřička jara hłupa, haj jara haj hłupa a njerozomna.““

10. „Ha tak so syń pod moje křidleško, ha zo chcemoj lećeć do cuzoh' kraja;“

11. „Ha hdźež je twój stary nan zarubany, ha hdźež twoja maćeŕka roztorhana.“

121. Sydomlětna zasłužba.

Grave. Narodny spěw.

2. Ha słužił je hólčik sydom lět, :,: ha zasłužił ryzy konika.

3. Ha k temu mi konikej wuzdźičku, :,: ha k wuzdźičcy rjanu tu holičku.

4. Ha na wosme lětko wón słužeše, :,: ha panik tón poča jom' hramići.

5. „Ha chceš-li mi hramići, paniko, :,: ha daj mi te pjenjezy, moju mzdu,“

6. „Ha kiž sym sej swěrnje ja zasłužił :,: ha za te mi šěsć a sydom lět.“

7. „„Ha wšak maš tam w konjencu štyri brune, :,: ha wubjeŕ sej konika, kajkehož chceš.““

8. Ha hólčik tón konika sedłowaše, :,: ha holička brěmješka zwjazowaše

9. Ha do samych židźanych rubiškow :,: ha same te čeŕwjene jabłučka.

10. Ha mały kusk dale tam přijědźeštaj, :,: ha holičo poča so zwohladować.

11. „Ha hdźež so te hrody tak čeŕwjenja, :,: ha tam sym ja mólička dowotrostła,“

12. „Ha w zelenej tujawcy wotujana, :,: ha z čeŕwjenym banćikom powijana,“

13. „Ha na běł'maj ručkomaj wotnošena, :,: ha z čeŕwjen'maj hubkomaj wokošana.“

122. Ćeknjenaj.

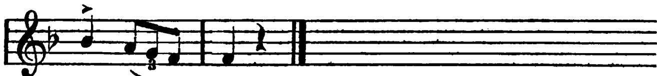
Allegretto. Narodny spěw.

1. Při - jěł je z Mi - šna mło - dy pan, při-

jěł je z Mi-šna młody pan, chcył z pólskim kralom

w kóst - ku hrać.

2. Přěhrał je kubło, pjenjezy, :,: třicyći wozow wojeŕskich,

3. Štyrcyći konjow rajtaŕskich, :,: na kóždym konju pacholo,

4. Kiž z swětłym mječom zejhrawa, :,: dwaj pak staj jemu ćeknyłoj.

5. Pod hórku jena korčmička :,: a we tej korčmje korčmaŕka.

6. Tam přijěłoj staj pachołaj :,: a za blido so synyłoj.

7. „Nětk namaj porjedź, korčmaŕka, :,: toh' piwa, wina wšeho dosć!"

8. „„Dźitaj, wój slěpcaj slěpcowskaj, :,: wój žanoh' kroša nimataj.""

9. Pachoł tón skoči, wobskoči, :,: tři sta jom' z kapsy wuskoči.

10. „Nětk namaj powjez, korčmaŕka, :,: zo hólcaj kroša nimataj."

11. Nad tym so dźiwa korčmaŕka, :,: hdźe slěpcaj pjenjez bjerjetaj.

12. „„Wój staj mi slěpcaj slěpcowskaj, :,: wój staj sej pjenjez kradnyłoj.""

13. „Mój jelenje smój třělałoj, :,: tež něšto młodych sornikow."

14. „Z tym pjenjezy smój dobyłoj, :,: zo móžemoj nětk pić a hrać."

123. Dobry domojwrót.

(Hłós: Přijěł je z Mišna młody pan — cf. čo. 122.)

1. Na konju pachoł přihna dom, :,: bě na wójnach był z panikom.

2. Maćeŕcy wbohej bjerjechu :,: zli dołžnikojo žiwnostku.

3. A młodźenc zleća z mrózaka, :,: joh' w skoku za płót přiwjaza.

4. „O stójće, ludźo surowi! :,: mi, maći, zastań płakaći!

5. So zraduj zas mi, maćeřka, :,: twój syn ći swětłe złotki ma.

6. Te dobył sym sej po česći, :,: a nichtó wo nje njeskorži.

7. Te je naš młody pan mi dał, :,: sym ze smjerće jom' wupomhał."

8. Na blido ćisnje połničku :,: tu wulku móšeń kožanu.

9. „Te sćička móža dosahać; :,: nětk, maći, budźeš ze mnu trać!"

J. W.

124. Wojowanje wo lubu.

Andante molto. Narodny spěw.

2. Ha k njej su so zjězdź'wali jězdnicy, jězdnicy-zemjenjo, ha zjězdź'wali su so haj zjězdźowali, hač su so zwadźili.

3. Ha wadźiłoj staj so tam wadźiłoj dwaj młodaj nadobnaj, ha rubałoj staj so a kałałoj dwaj młodaj nadobnaj.

4. Ha jenoh' su zrubali přez ličko, přez ličko čeŕwjene, ha druhoh' su zrubali přez włóski, přez włóski kudźerjawe.

5. „Ha to je so stało wšo twoje dla, ty rjane holičo!“ „„Ha kak chce so stаći to moje dla, hdyž sym tam njebyła?“ “

6. „Ha była tam sy abo njebyła, radu sy zradźiła ha w korčmičcy sedźo mi za blidom při swětłym woknješku.“

7. Ha měło je holičo šórcuškaj dwaj, wobaj běłaj čoršowaj; ha jedyn na bjeńtuški zrězała, druhi na šlebjerdki,

8. Ha zo mohła lubeho žałbować, swojoh' luboh' najrjeńšoh'. „Ha žałbuj mje, holčo, abo nježałbuj, swojej wšak mój njeb'dźemoj."

9. „Ha ty budźeš na mnje tu spominać, hdyž b'dźa mje woblekać ha do teho kitela běłeho, do wěnca rućanoh'."

125. Trawaŕka.

(Hłós: Ja stejach horka na horje — cf. čo. 62.)

1. Do trawki dźěše trawaŕka kaž škowrončk spěwajo, we haju swačić wuhlada tam hajnka knježeho.

2. „Pój, syń so ke mni, holičo, ty rjana spěwaŕka! Tu winka ze mnu napij so, mi spěwaj radostna!"

3. „„Knjez hajńko, to so njehodźi, mje swariła by mać — ja spěšna khwatam do trawki; tu njesměm z tobu bać.""

4. „Sej wobwal porsćik běłuški, rjekń, zo sy rězła so! Dosć trawy nažnu w haju ći. Pój, słódki hołbiko!"

5. „„Maćeŕcy zełhać nochcu ja, ni tajić ani préć; pak wulcy rad bych wuznała: Tón hajnik chce mje měć!""

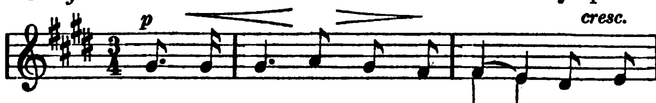
J. W.

J.

Delnjołužiske spěwy.

126. Wbogi plějaŕ.*)

Adagio. Narodny spěw.

1. Za Ka-mjeń-com, za gó - ra-mi tam wje-

li - ke sně-gi su, słyńco na nje nje-přij-

źo, mja - sec jim nic nje - ško - źi.

2. Gaby**) přišli śopłe wětře a te sněgi roztajali. Sněgi te su wóttali a wjelike wódy su.

---

*) Plějaŕ = płowaŕ, plěś = płować. **) gaby = hdy by, hdy bychu.

3. Chtóž ma lubku za wódu, njamóžo k njej přez wódu: Gólc ma lubku za wódu, njamóžo k njej přez wódu.

4. Gólc přez wódu plějašo, źowčo jomu swěśašo. Swěcka chopi gasowaś, gólc se chopi zalěwaś.*)

127. Syrotka.

Andante assai. Narodny spěw.

2. „Stawajśo wy górej, mója maśi! :,: Źiśo wy mě skibku wótkřajat.“

3. „„Ty ga maš tam młodu mamu doma, :,: daś śi wóna skibku wótkřajo.“ “

---

*) Zalěwaś se = tepić so.

4. „Młoda mama ma dosć swójich źěši, swójim wóna te topjenki*) pjaco, mě spalene skórki njedajo.“

5. „Stawajśo wy górej, mója maśi! :,: Źiśo wy mě zgełko**) hupałkat.***)“

6. „„Ty ga maš tam młodu mamu doma, :,: daś śi wóna zgełko hupałce.““

7. „Młoda mama hupałce mě zgełko, ale jo tek stergajo do lumpka, chyśi†) mě jo potom do nugła.“

8. „Stawajśo wy górej, mója maśi! :,: Źiśo wy mě głowku pocesat.“

9. „„Ty ga maš tam młodu mamu doma, :,: daś śi wóna głowku poceso.““

10. „Młoda mama poceso mě głowku, ale pobijo mě tek do njeje, starcy ju wot sebje přecej přejc.“

11. „Stawajśo wy górej, mója maśi!“ :,: „„Móje góle, wěcej njestawam.““

12. „„Na hutřobje lažy śěžki kamjeń, na wócyma lažy běły pěsack, na nogoma pak zeleny dern.““

13. Přileśeštej dwa janźela z njebja, přimjoštej tam syrotku za ruku, leśeštej z njeju do njebja nutř.

128. Třo wo jadnu.

Moderato. Narodny spěw.

*) Topjenki = pranženki. **) zgło, zgełko = košula, košulka. ***) hupałkaś = wupłokać. †) chyśiś = ćisnyć.

cresc. *mf*

du-bom ze-lo-nem, a při-jěł jo tam

f *p*

jězdny k njej na kó-nju, na brunem, je-der-hej! na

poco rit.

kó-nju, na bru-nem.

2. „Co ty tud' źěłaš, źowcyšćo, spód dubom zelonem? Syjoš ty šanty*) žyźane, wijoš wěnki ruśane?“ atd.

3. „„Dwa wěnka som ja huwiła wót ruty drobneje, ten jaden derbju lubom' daś, ten drugi sama měś“ “ atd.

4. „To ja śi gronim, źowcyšćo, ten jaden dejš**) mě daś; njerozgniwaj ty jězdnego, rozgniwaj lubego“ atd.

5. „„Co pak mě jo wo jězdnego, jězdnego cuzego! Jězdny ten mě přejc hujěźo a zas' njepřijěźo, jederhej! luby zas' přijěźo.“ “

6. Rubali su se rubali třo kněžki wo jej' wěnk; tak dłujko***) su se rubali, až do dnja běłego atd.

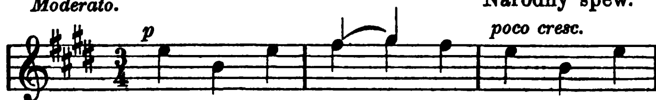
7. Jadnog' wjeźechu na kjarchob, drugego k łaznikoj, třeśog', wěrnego lubego, do jeje komorki, jederhej! na běłu póstolu.

---

*) Šant = rubiško. **) dejš = derbiš. ***) dłujko = dołho.

129. Luby ako přosař.*)

Moderato. Narodny spěw.

2. Prěni raz gromaźe :,: wjacoraštej, :,: we swójom nowem :,: stwarjenju.

3. Přijźašo k nima :,: přosarik, :,: njekśěšo**) spiwaś, :,: bjatowaś.***)

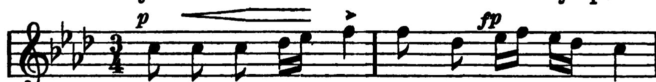
4. To źen†) mě njeběšo :,: přosarik, :,: to źen mě běšo :,: jeje luby.

---

*) Přosař = prošeř. **) njekśěšo = nochcyše. ***) bjatowaś = so modlić. †) źen = dźě.

130. Dobru noc.

Serbska reja. Narodny spěw.

1. a 2. Měj ty do - bru noc, měj ty do - bru noc,

1. a 2. och ty mó - ja lu - ba lub - cyc - ka!

1. Za to lu - bo - wa - nje, za to šmarko - ta - nje,
2. Ja b'źom domoj hyś, ja b'źom za-sej přijś,

1. a 2. och ty mó - ja lu - ba lub - cyc - ka!

K.

Dodawk.

131. Trojake barby.

Moderato. Narodny hłós.

2. To holičcyne čoło je, :,: haj rjeńše, jasniše, de-he, hač běłe, židźane.
3. Štoha so módri nazdala :,: kaž módra lilija, de-ha, kaž njezapomnička?
4. To holičcyne wóčko je, :,: haj rjeńše, jasniše, de-he, hač njebjo nalětne.
5. Što čeŕwjeni so nazdala :,: kaž zerja wot ranja, de-ha, kaž róža purpurska?
6. To holičcyne ličko je, :,: haj rjeńše, čeŕwjene, de-he, hač róže zaronske.

7. A tele rjane barby tři :,: mam lubo pře wšěmi, de-hi, te nošu w wutrobi.

8. Te nosy moje holičo :,: a we tych hordźi so, de-ho, tež naše Serbowstwo! H. S.

132. Zahrodka.

(Hłós: Ha přez hory měsačk so pozběhuje — cf. čo. 64.)

1. Ha kóždźičke ranko mje powitaja přec' nowe, přec' rjeniše zybolenčka.

2. We zahrodcy kwětki pod woknješkami mi kiwaju z połnymi khelučkami.

3. Na słónčku mi wo dnjo so wohrjewaju, při měsačku w nocy so wobkhłódźeju.

4. Ha młoduška moja mi wutroba je, ha młodosće znamješko kwětki mi sće.

5. Snadź přichodne časy b'dźa škropawe dosć, tež z ćežka b'dźe tehdy mi zahrodka zrosć.

6. Ha jena ta róžička najrjeńšo kće, tam wutroba horjo mi woteznaje.

7. Ha róžička rozymi myslički mi, mi namaka pućik do wutrobički.

8. Nětk praj wšak mi, róžička rozrosćena, sy za mnje ty wot Boha wuzwolena? M. D.

133. Wosebnosć lubeje.

(Hłós: Hołbik dwě bělej nóžcy ma — cf. čo. 60.)

1. Najrjeńšo kćěje lilija, přec' luboznišo holička, ta moja rjana lubčička.

2. Najzróstniša je jědleńka, přec' přistojniša holička, ta moja rjana lubčička.

3. Najradšo dźe so na rejku, přec' lubšo so ja wobroću za mojej zlóštnej lubčičku.

4. Najsłódši je měd na swěći, přec' słódše pak su hubki mi wot mojej' lubej' lubčički.

5. Najspěšniše su jeleńki, přec' spěšniše su hodźinki tam pola lubej' lubčički.

6. Wět' trawu z lóžka wobroća, přec' lóžšo nóžku holička, ta moja zlóštna lubčička.

7. Přec' khójčka jenak zelena, přec' wobstajniša holička, ta moja swěrna lubčička.

8. Najtwjerdšo steja duby mi, přec' dlěje lubosć wobsteji, kiž kćěje naju młodosći. H. S.

134. Božemje.

(Hłós: Khatržinka swěrna moja — cf. čo. 77.)

1. Lubša moja Khatržinka, wěš ty, što ći prajić mam? „Božemje“ najrjeńše, hdyž naj' pućik, hdyž naj' šćežka na tu khwilu rózno dźe.

2. Widźiš tamle keŕčk so hnuwać, njesłyšiš tu wosycu? „Božemje“ šwórkace, hdyž naj' pućik atd.

3. Posłuchaj! što ptačik spěwa pod lisćom na hałožcy? „Božemje“ sćahuje, hdyž naj' pućik atd.

4. Kuk, kuk, kak tón měsačk swěći! što wón na naj' zhladuje? „Božemje“ pokiwnje, hdyž naj' pućik atd.

5. Přez polo tón wětřik leći; što tón naju wobduwa? „Božemje“ zaduwje, hdyž naj' pućik atd.

6. W dole běži křiwa rěčka; što ta šwórči, klukota? „Božemje“ pluskocy, hdyž naj' pućik atd.

7. Spominać wšak chcemoj na so, daj mi na to ručičku! — Božemje najrjeńše, hdyž naj' pućik atd.

H. S.

135. Mniška.

(Hłós: Ja stejach horka na horje — cf. čo. 62.)

1. Jo wjezechu do klóštera, to rjane holičo. Jej zaržowaše zernička, we sylzkach płuwajo.

2. Ju wšitke ptački strowjachu a młode kwětaški, a spěšne stadła na słónčku wšě zejhrawachu ji.

3. „Ach božmje, swěće wjesełу, do murjow dyrbju ja; mi row b'dźe klóštr kamjeńtny, ta khěža pokhmurna.“

4. Ju herjekajo swarjachu: „„Ty njemdra haleńka! Tym swjatym sy ty z njewjestu; so wohlej do swěta.““

5. Duž přihna jězdnik błyšćaty na jasnym lišaku. „„„Hdźe wjezeće tu knježnu wy, tu rjanu paničku?

6. Hahoj ty młodźo najrjeńše, ty njeb'dźeš we klóštrje; maš sydło, bydło kralowske we mojej wutrobje!“““

7. Sej na konja ju zběhnywši ju horco wokoša; „„„nětk, lišako, mi na skoki do kwasnoh' hrodźika!“““

J. W.

136. Přelča.

(Hłós: Přijěł je z Mišna młody pan — cf. čo. 122.)

1. Tón kóń bě pyšny, błyšćaty, :,: tón jězdnik młody, čeŕwjeny.

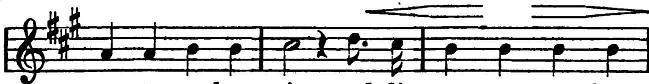
2. Na knježim hrodźe wysoko :,: hej wokna zwotewrjachu so.
3. A nimo hrodu běłeho :,: to dźěše w skoku jěchajo.
4. Te złote panje hladachu, :,: jim zeńdźe khmur na wobliču.
5. Hdźež je tam domik přede wsu, :,: tón kóń mě kročel pomałšu.
6. Při woknje holčo předźiše, :,: kaž młoda hwěžka rjanuške.
7. A jězdnik sćeže kłobuk sej, :,: kaž kłonja so před kralowej.
8. So ličko přelči zapyri, :,: a nitka roztorže so ji.
9. A dale jědźo pomałku :,: so zas a zas wón wohladnu.
10. So wjerćić zasta kolesko, :,: a ručcy styknu holičo.

J. W.

137. Złamany slub.

Andante. Čěski hłós.

2. „Kaž nad namaj tuta skała — dźeše wojak — njekhabła, :,: tak je lubosć moja stajna; wěř mi, luba najrjeńša!“ :,:

3. Ptačik pak tam z hłojčku wije, holčo smějo wotmolwi: :,: „Luby mój mje njezarudźi, twoja pěseń, ptačko, łži.“ :,:

4. „Njewěř, njewěř, slub tež jeba“, z lipy ptačk zas' zaspěwa, :,: „a tež skała něhdy spada: z wěry rosće nadźija!“ :,:

5. Pod hrodźišćom niže klóštra kćenje z róže zwotpada; :,: „škoda tebje, rjane holčo!“ zrudnje ptačk tam zaspěwa. :,:

M. J.

138. Zblědnjena róža.

(Hłós: Pod hrodźišćom niže klóštra — cf. čo. 137.)

1. W Nowohrodźe na zahrodźe kćěje krasna róžička; :,: krjepiła je krasnu róžu za dwě nocy rosyčka. :,:

2. W Nowohrodźe na zahrodźe pola krasnej' róžički :,: roniła je luba moja za dwě nocy sylzyčki. :,:

3. W Nowohrodźe na zahrodźe smój sej swěru slubiłoj, :,: pola krasnej' młódnej' róže pjeršćenjej smój měnjałoj. :,:

4. W Nowohrodźe na zahrodźe róža běše zblědnyła, :,: a za dźeń a lětko bě mi łuba moja wumrjeła. :,:

5. W Nowohrodźe na zahrodźe cuni wětřik zaduwje, :,: sołobik na lubej' rowje zrudne hłosy zanoš'wje. :,:

M. J.

139. Tón mje lubuje.

(Hłós: Přijěł je z Mišna młody pan — cf. čo. 122.)

1. Tři róže nam'ka holičo, :,: na kóždej róži pacholo.

2. Duž holčo róže prašeše: :,: Ha kotry tež mje lubuje?

3. To zhoniš, róže prajachu, :,: hdyž hwězdy swěća k wječoru.

4. Tři hwězdy lědom zybola, :,: třo hólcy jědu do dwora.

5. Ha hdźe maš, maći, dźowčičku, :,: tu twoju młodu nadobnu?

6. Ach, moja luba dźowčička :,: do klóštyra je slubjena.

7. Ta k česćam swjatej' Marije :,: swój rućany wěnc plećiše.

8. Na holčo prěni pohlada: :,: Što, lubčička, sy činiła?

9. Ji druhi ruku dawaše: :,: Budź, najrjeniša, w božemje!

10. Tón třeći zrudnje zapłaka, :,: na blido róžu rozšćipa:

11. Nětk dobru nóc měj, wjesele :,: a moje rjane žiwjenje!

12. To wusłyšała holička, :,: duž stany a jom' ruku da.

13. Nětk, hercy, k kwasej piskajće, :,: hdyž mje tón młodźenc lubuje! H. S.

140. Horde holičo.

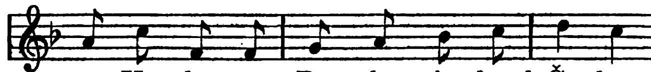
Wjesele. Čěski hłós.

2. Jedyn hubku wokošuje, druhi khwali woči; třeći so kaž miły hołbik wšudźe za mnu tłóči; štwórty staru mać so praša, hač tež wěm wšě dźěła; :,: pjaty pak so nana praša, što bych pjenjez měła. :,:

3. Husto moję dla su hólcy na rejach so bili, na winje tež wjele toleŕ ze mnu přečinili; škoda je tych rjanych pjenjez, kiž su přerejwali, :,: za hermank a zbytne wěcy mje dla wudawali. :,:

4. Wšitcy mi wo žeńtwje ryča; to su hłupe blady! Hišće žanom' rjekła njejsym, zo mam jeho rady. Přińdźće, hólcy ze wšěch Serbow, kiž wy mje měć chceće: :,: wjedźće, zo wy tola wšitcy korbik dostanjeće! :,:

M. J.

141. Přaza a žeńtwa.

(Hłós: Dobry wječor, maćeŕka — cf. čo. 45.)

1. Wjerće! wjerće! kolesko, rjana přelča spěchuj so; holadra, hopsasa — kajka je to bórčeńca!

2. Wjacy předźeš pišćelow, wjacy maš ty bjerjerjow, holadra, hopsasa — kajka je to bórčeńca!

3. Cybaš kudźel čisćišu, bohatši je na puću atd.

4. Ćeńšu nitku napředźeš, šwižnišeho dostanješ atd.

5. Kedźbuj, zo so nješkowri, dha budźe ćim pěkniši atd.

6. Hładša nić so zyboli, rjeńše změje bjezwoči atd.

7. Twjerdšu nitku nawiwaš, swěrnišeho namakaš atd.

8. Dlěšu nitku sćahuješ, zróstnišeho wuzwoleš atd.

9. Wjacy štukow namotaš, bohatša so wudawaš atd.

10. Spěšnišo du koleska, zažo braška zakłapa atd.

11. Wjerć dha wjerć to kolesko, rjana přelča spěchuj so atd. H. S.

142. Přaza.

(Hłós: Přadła je Marja kudźełku — cf. čo. 111.)

1. Nawij sej kudźełku, holička, kudźełku slěbornu; nimo je swjatoh' Měrćina, na přazu přelče du.

2. Sprawuj sej bórčate kolesko z bělej tej pišćelu; do přazy kaže šeptanko sněh běły před khěžu.

3. Tepće a swěćće nutř Šołćicy, tym přelčam łazowskim, po ćmje a w zymje přińdźemy po puću dalokim.

4. Wobwite naše su kudźele z čeŕwjenym bančikom! To je ta barba radosće, z tej dźemy won a dom.

5. Khopate předźemy pišćele, nitku, kaž židźanu, płat budźe bělić so kaž sněh, ležo na trawniku.

6. Předźemy radostnje w jasnej stwi, při ćopłych khachličkach; wjelk wuje mjez tym po holi, wěť' howri w hałozach! H. S.

143. Dobre wotkazanje.

(Hłós: Štoha so běli nazdala — cf. čo. 131.)

1. Swěćeše słónčko na hałzu, :,: na hałzu klonowu. :,:
2. Ha z hałozy je ptačatko :,: tam rjenje spěwało: :,:
3. „Njech lěćo abo zyma je, :,: Bóh njewopušći mje.“ :,:
4. „Njech mało abo wjele mam, :,: to troštnje zaspěwam.“ :,:
5. Z klona tón ptačk je zalećił, :,: swój spěw mi wostajił. :,:
6. Z klona ptačk je so prječku dał, :,: swój trošt mi wotkazał. :,: H. S.

144. Slěborny měsačk.

(Hłós: Ha hdźeha nětk mi hona su — cf. čo. 24.)

1. So wjeze měsačk po njebju tak ćiše spokojom, won rady hlada na zemju ze swětłym wobličom.
2. Wón ćehnje z ćahom njebjeskim tam jasnych hwězdźičkow, jim prjedy dźe a swěći jim a kuka z mróčelow:
3. „Njej' słónčko złote na njebju,“ wón woła, „ja tu sym a pućik ludźom pojasnju ze swětłom slěbornym.“
4. „Ja zańdu, přińdu směwajo“, wón praji, „na khwilu, kaž rózno du też přećeljo a so zas' nam'kaju.“
5. „A kryje druhdy mróčel mje, ja swěću spokojny; wšak zbože též ćim słódše je po mróčnej khwilčičcy.“
6. O njebjesačko slěborny, rad wěrić tebi chcu — a spokojny a wjesełу na tebje pohladnu. H. S.

145. Nalětni wětřik.

(Hłós: Dobry wječor, maćeřka — cf. čo. 45.)

1. Leći wět' wot wječora, brjóžki, łuki přepjercha, zu zu zu, wu wu wu — stawaj, stawaj, trawička!

2. Do zahrody přićehnje: róže, kwětki, wotućće, zu zu zu, wu wu wu — wěnašk holčo lubuje.

3. Třase hałžki na štomi, zo jim lisće wuskoči, zu zu zu, wu wu wu — pyšće domy z mejemi.

4. Ptački spěwać namłowja w hajach, lěsach, přez pola, zu zu zu, wu wu wu — pčołam lubi kćenička.

5. Aj, ty miły wětřičko, lětaj přeco wokoło, zu zu zu, wu wu wu — hač je zestawało wšo! H. S.

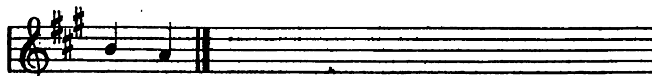
146. Lěćo.

Spěšnje. Seileř.

2. Cyła zemja zawonja, k wjeselu će wita; Boži wětřik potula dźećele a žita.

3. Na łucy a zahrodźi dźećelkojta trawa wšelako so pisani, wulka a tež mała.

4. Žiwjenja su wjesełe na štomach te ptački, ryba w wodźe pluskoce, zemju kryja wački.

5. Štóž so teho wjeseli, štož nam lěćo dawa, w łožu so rad njekomdźi, ale zahe stawa. H. S.

147. Khwalba burstwa.

Spěšnje. Seileŕ.

2. Bura nichtó njehańće, Bóh sam jeho stajił je; wón tež wěrny zemjan je, :,: kaž to rola pokaže. :,:

3. Haj, wy města błyšćate, bura jeno witajće! Waša krasnosć dźe wša spać, :,: nima bur wam khlěba dać. :,:

4. Kral a knježa dyrbjeli młóćić hewak we bróžni; kosa, płuh a motyka :,: by jich wěsće spoćiła. :,:

5. Bur pak z prócu sćeŕpliwej a we mysli ponižnej wšitko w kraju zežiwi :,: z tym, štož zemja napłodźi. :,:

6. Budź dha burej dźakowny, štóž wot jeho prócy jě, a daj wšu česć burowstwu, :,: abo přimaj sam za płuh! :,:

H. S.

148. Wostań w kraju.

Měrnje. Seileŕ.

2. Njepraj: „druhdźe lěpje budźe!“ — to ći zapisane njej’; w kóždym měsće nam’kaš wěsće złe a dobre změšane.

3. K połdnju horje rjeńši stwori Bóhl’byknjez kraj čłowjekam; tam pak smudźi słónčko ludźi, hrozna zwěrina tam je.

4. Połnóc zymna, dołho ćěmna, njem'že tež će zwjeselić; maš tam delka bara, wjelka, a khlěb tam tak žadny je.

5. Duž ći praju: Wostań w kraju, hdźež złe z dobrym runa so; ćeŕpić, dawać, k dźěłu stawać wšudźom dyrbiš zawěsće. H. S.

149. Serbow strowjenje.

(Hłós: Ha hdźeha nětk mi hona su — cf. čo. 24.)

1. To Serbow „pomhaj Bóh" mi je haj wyše złoteho; nic ničo njej' wšak wažniše, hač pomoc wjeršneho.

2. „Wjerš pomazy" to bratrowske za dźak će zwjeseli; z tym strowjeny zas' popřeje tu wjeršnu pomoc ći.

3. „Přińdź Bóh" tež je tak lubozne to serbske strowjenje; hdźež přińdźe Bóh, tam derje je, a njeměni so zlě.

4. Duž „Božo słyš" ći wotmolwi Serb kóždy pobožny, tež „daj to Bóh" wón ponižnje ći praji z wutroby.

5. To „witaj" ruka wobkrući do ruki zawdata, „wjerš pomazy" zas' wobswědči te swěrne měnjenja.

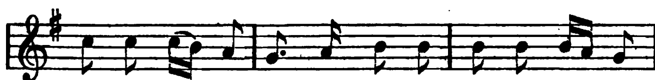
6. Kaž měnimy, tak prajimy te naše strowjenja, tež „Khrysta wěčnje khwalimy" — to česć je Serbowstwa. H. S.

150. Wutrobity Serb.

Wjesele. Južno-słowjanski hłós.

1. Pój-će, bra-třa, wob-kho-waj-my Serbow sła-wu,

khroble haj-my na-šich wótcow česć a pra-wo,

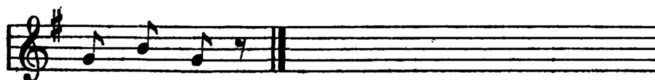

zo by swja-te za-wo-sta-ło! Na-dob-ny naš

lud a kraj, Bo-žo, wěč-nje za-ki-taj,

na-dob-ny naš lud a kraj, Bo-žo, wěč-nje

za-ki-taj!

2. Strach a bojosć njeznajemy, mužni Serbjo wostanjemy! Ruka, kotraž kosu wodźi, tež so za mječ swětły hodźi! Nadobny naš lud a kraj atd.

3. Po kraju hdyž wichor duje, we duši Serb khrobłosć čuje, a hdyž kral a kraj joh' žada, njepřećel tu před nim pada! Nadobny naš lud a kraj atd.

4. Hdyž pak měr so wróća z nowa, Serb mječ wótry w nóžnjach khowa, dźěła polo, Serbstwo haji, cuzom' wašnju zadźěwk staji. Nadobny naš lud a kraj atd.

5. Tak sej, bratřa, wobkhowajmy staru sławu, khroble hajmy Serbow česć a Serbow prawo, zo by swjate zawostało! Nadobny naš lud a kraj atd.

M. C.

151. Wójnska pěseń.

(Hłós: Pójće, bratřa, khroble hajmy — cf. čo. 13.)

1. Stańmy, stańmy, bratřa lubi! słónco swita Serbowstwu, rjeńše časy Serbam slubi, woła muži na wójnu! Přeradu su na nas přadli, nowy hrěch na stare kładli. Na bitwišćo za dom luby, stejmy kruće jako duby, na bitwišćo za dom luby, hajda, hura do wójny!

2. Mužni Serbjo, bróńmy paže, spěšnje krečmy do prědka; droha maćeŕ Sława kaže swojim synam do pola: Kročel, kročel za kročelu za narodnosć potłóčenu! Na bitwišćo za dom luby atd.

3. Wójnske spěwy zaspěwajo serbsku khorhoj wupójsmy, z wótrym mječom zejhrawajo, wólnosć, khrobłosć sapajmy! Hrom a błysk so z horow wala; huj za narod, prawo, krala! Na bitwišćo atd.

4. Postajmy so, bratřa lubi, wojujmy za swobodu! Bubon wrjeska, truba trubi, kwas naš je na krwawnišću. Khroble, khroble na tyrannow, našich starych přesćěharjow! Na bitwišćo atd.

5. Hajd do brónje, Serbjo kedźbu! njepřećel so hotuje; k bokej mječ, do ruki ledźbu, za mać Sławu do smjerće! Wodźmy mócnje ćežke mječe, njepřećelow krej njech ćeče! Na bitwišćo atd. M. J.

152. Maruška.

(Hłós: Ha słužił je hólčik panikej — cf. čo. 121.)

1. Na wójnu je Maruška wujěła, :,: z tym lubym sej sedłała konika.

2. Za Budyšin ćahnyła do Čech prječ, :,: po lěwicy zybolo wótry mječ.

3. „A njeje dha žel ći, o Maruška, :,: zo maćeř a nana sy spušćiła?“

4. „Njej' ničo wo bratřikow lubych ći :,: a nimaš ty kedźbu te sotřički?“

5. „„Kak někoho žel mi być dyrbjało, :,: hdyž swojoh' mam po boku lubeho?““

6. „„Bych wumrjeła doma ze sylzami, :,: hdyž njeměła lubeho při sebi.““

7. Hdźežkuli je pachoł tam wojował, :,: je holiča mječik tež błyskotał.

8. A hdźež běše padnył tón nadobny, :,: tam ryjachu łóžko tež Marušcy.

9. A hdźež so row swěrneju pozběha, :,: přec' rostu a wonjeja kćenička:

10. Na jutry kće wonječko fijałkow, :,: na Jana keŕk čeŕwjenych róžicow,

11. Na Jakuba běłych pjeńk lilijow, :,: na Michała zahrodka somotkow,

12. A na wšitkich swjatych tam zakćěja :,: te pisane hwěžki a rósmarja. H. S.

153. Padnjeny pola Sadoweje.

Andantino. Narodny hłós.

2. To zhoni jeho njewjesta a jara płakaše; płač abo njepłač, najlubša, to hinak njebudźe, tirala atd.

3. Do Póznanja wón doćeže, tam wulke khěže su, gen'ral tam z woknom hladaše: mój syno, witaj tu!

4. So wusleč twoju sukničku nětk wšědnu burowsku a wobleč so montironku tu módru kralowsku!

5. A hdyž bě přišło do bitwy, joh' prěnja kulka wza, wón padźe k smjerći ranjeny a zrudnje zawoła:

6. O towaŕšo, ty bratře mój, to lubje prošu će: list pisaj mi ze Sadowoj' a rjane božemje!

7. Ha pisaj mojej njewjesći, zo sym ja třěleny — — a kaž tu próstwu wupraji, wón blědy womjelkny.

8. Joh' wjezli z wozom, z konjomaj do lazaretha su; Bóh jemu ćiche łóžko daj a pokoj pod zemju!

9. A ruta, róže, lilije hnyd nad nim rosćichu, wón wěčnu česć sej dobył je a krónu njebjesku!

H. S.

154. Wonječko lubeje.

(Hłós: Pod Łazom rjana wjeska je — cf. čo. 153.)

1. Na wójnu pachoł ćehniše, so z mječom wopasa, wot domu božmje bjeriše a trošt sej zaspěwa: tirala la la la, tirala la la la! a trošt sej zaspěwa.

2. Na hasy zetka holičo, to dźeše: „Hdźe ty chceš? Wzmi na puć tole wonječko, zo škody njewozmješ!“

3. „„Praj, što mi chcedźa róžički, što pomha wonječko?““ „Ach, Juŕko, wzmi te róže wzmi, česć kóžde łopješko!

4. Móc Božu do nich sprosyła sym z tysac sylzami, zo sylnje tebje přikrywa a dom će přewodźi.“

5. W pjeć bitwach pachoł stejał je po zemi čechowskej, granaty, kulki dešć'waše před Hradcom Kralowej.

6. Reg'menty smjerć tam porazy, muž pada na muža, nic ranu pachoł njeskrydny, přec' čiły zanoša.

7. Zańć wonječko wón z česću ma a nosy na brósće, bě bitwa z Bohom přětrata, je dźakny košeše.

8. Ha prjed' hač wino zrawješe, wón ćehnje strowy dom a jako holčo wuhladnje, wón wyska z wjeselom:

9. „„Měj dźak, měj dźak, ty złota wša, a wzmi tež wutrobu! Z tym wonječkom před wołtaŕ ja će nětko powjedu.““ H. S.

155. Wojaŕske pacholo.

(Hłós: Ha što ći muž'jo činja — cf. čo. 158.)

1. Česć pacholu a sława we pyše wojaŕskej! Kral k česći jeho staji, słuž mi, mój syno, praji, a brónje jemu da, de-ha, a brónje jemu da.

2. A pacholo dom spušći a nanka, maćeŕku — wón so wot wšitkich dźěli, kiž su joh' lubo měli, :,: jim ruku zawdawa. :,:

3. Wón wućehnje tak stroštny a ducy zaspěwa — a běše tež hdźe žana za njeho kwětka rjana, :,: tej božmje přiwoła. :,:

4. Trompejta, bubon klinči, wón ćehnje do pola; za wótcny kraj wón stupi, česć, dobyće jom' kupi :,: ze žiwjenjom a krwju. :,:

5. Nic njepřećel najhórši tón jeho njestróži, wón steji jako skała a přimnje z mocu lawa, :,: hač ma wěnc dobyća. :,: H. S.

156. Klukluk-ptačatko.

(Hłós: Přišła mi holčka — cf. čo. 53.)

1. Ja znaju ptačka, :,: tón dźiwnje zaspěwa, wón spěwa: klukluk, kluklukluk! a jasnej wóčcy ma.

2. Tón lesny ptačik :,: ma w pincy hnězdźeško a hwizda: klukluk, kluklukluk! hdyž přińdźe na swětło.

3. Horleško khětre :,: ma winkobarbniwe a kurči: klukluk, kluklukluk! hdyž wón je próznić chce.

4. Wón je tak skludny, :,: zo zleći na blido a woła: klukluk, kluklukluk! so syńće wokoło.

5. Hdyž wón so khila :,: a swój pysk rozdaji, dha klinči: klukluk, kluklukluk! a kóždy přistupi.

6. Šěri wón křidło :,: a póčnje machotać, dha z nowa: klukluk, kluklukluk! wón khwata zaspěwać.

7. Štóž chce joh' widźeć, štóž chce joh' słyšeć, dźerž z nami worćiznu — a wupij: klukluk, kluklukluk! tu šklenčku nalatu! H. S.

157. Kukečanska piwarnja.

(Hłós: Kurić trubku tobaka — cf. čo. 87.)

1. Kukečanska piwarnja nima w swěće runjeća: łuža wodu žórli ji z napřeća tam při šuli.

2. W Kukecach tam zelena łuža je wot kačidła, dobru wodu k piwej da, dokelž je kusk husćiša.

3. Žaby w łuži rjechtaja, hłowački tam lehnjeja, žaby wodu polěpša, duž ju k piwej bjerjeja.

4. Kruwki z łuže pijeja a ta lačna husyčka; štož tam tehdy wostaja, lěpšu wodu k piwej da.

5. Pacholjo a holiča nóžki sej tam myjeja; tajka woda cydźena radne piwo podawa.

6. Stare dóńcy, wobruče mokaja tež w łuži wšě, dešćik puć nutř wopłoka a to piwko porjedźa.

7. Kukečanska piwarńja, kajke maš ty žórleška! Kiž tu łužu njeznaja, twoje piwko pokhwala!

H. S.

158. Na dompuću.

Andantino. Narodny hłós.

1. Ha što ći mu-ž'jo či-nja, hdyž domoj z pi-wa

du? Ha wo-ni trub-ki sma-la, te

pěk-ne žo-ny khwa-la — ći mu-ž'jo či-nja

to, de-ho, ći mu-ž'jo či-nja to.

2. Ha što te žony činja, hdyž domoj z piwa du? Dom „swojoh“ kóžda rjenje „pój, pój, mój Janko!“ ćehnje — te žony činja to, de-ho, te žony činja to.

3. Ha što ći hólcy činja, hdyž domoj z piwa du? Dom lube přewodźuja a spěwy zanošuja; ći hólcy činja to, de-ho, ći hólcy činja to.

4. Ha što te holcy činja, hdyž domoj z piwa du? Dom hólcam wjesć so dadźa a drasćičku sej hładźa; te holcy činja to, de-ho, te holcy činja to. S. a F.

159. Wjeseły dompuć.

(Hłós: Ha wyše mi Hornjeho Wujězda — cf. čo. 124.)

1. Ha swěćeše měsačk, so błyšćeše, wjetše hwěžki pomhachu, ha spěwajo wjesełý z Khrósćic dźe hólčik jasnu šćežčičku.

2. „Ha hdźe sy so, pacholo, zapozdźił?“ strażnik trubi, wołaše; „ha połnóc je dawno mi časnik bił, honak hižom spěwał je.“

3. „„Ha nócku sym přečinił, dołho był, hdźež mi sama ruta kće; do zahrodki sadźał, sym dołho sył same róže, lilije.““

4. „Ha kajke to dźěło mi po nocy, hdyž mi wjes a město spi?“ „„Na piwje, na rejach běch wjesełý z luboznymi holcami.““ H. S.

160. Radosć spěwanja.

Moderato. Čěski hłós.

1. Hdźež so spě - wa, ró - ža kćě-wa, wóč-ko

2. W kóždym kraju, w polu, haju ptački sebi zaspěwaju; :,: a ty nochcył roztać, chcył tu němy wostać? :,: :,: Člowječe, duž zraduj so swojoh' byća spěwajo! :,:

3. Horjo žije, starosć hnije, do wutroby trošt so lije, :,: hdyž nam spěwy klinča, k temu truny brinča. :,: :,: Duž dha, bratřa, spěwajmy, žiwjenja so wjeselmy! :,:

4. Bratřska swěra, serbska wěra ze spěwa so mócnje čěra. :,: Spěw tón towaŕšuje, duše zjenoćuje, :,: :,: wěrnu lubosć wubudźa, pleće zwjazki přećelstwa. :,:

5. Młodźi, stari! Bóh spěw dari, přez njón wótčinstwo so twari; :,: štóž so za spěw zhrěje, lubosć k Serbstwu žněje. :,: :,: Duž, o bratřa, spěwajće, zo nam Serbstwo njezańdźe! :,: F.

161. Wrót do Serbow.

Wjesele. Pólski hłós.

2. O ja słyšu hižom z nowa slěbroklinčne serbske słowa; kajke słódke ząklinčenje kóžde postrowjenje! Kotrychž jenak w mysli nošu, we duchu was wšitkich košu, serbscy bratřa lubowani, z duše powitani!

3. Dźensa róžička mi kćěwa, dźensa zbože mi so směwa, słódku radosć duša žněje, wutrobu trošt hrěje; kajke žiwe pukotanje, kajke zbóžne začuwanje, zo sym zaso w serbskim kraju, hdźež mi mysle hraju!

F. po Dr. Pf.

162. Na Łužicu.

Andante. Čěski hłós.

p

1. Łu - ži - ca sło-wjan-ska, serbskich wót-cow

kra - jo, ko - leb-ka Serbowstwa, zbóžnych so-now

ra - jo! Ty sy mój kraj wótc - ny,

te - bje w myslach no - šu, za te - bje

nje-bje-ske žoh-no-wa-nje pro-šu.

2. Łužica přećelna, maćeŕka ty miła! K žiwjenju mje sy tu na swět porodźiła; w twojim khłódku buch ja dźěćo wotujany, :,: z čeŕwjenym židźanym bantom powijany. :,:

3. Łužica lubozna, pycha domowiny! Dźěćatstwo moje so w twojich směwkach miny; na jandźelskich křidłach twochny młodosć rjana, :,: z twojimi kwětkami něžnje zwěncowana. :,:

4. Łužica towaŕšna, přećelnica wěrna! W žiwjenju mi sy tu přewodźeŕka swěrna; njech mi ćernje rostu, róža wjes'la kćěje: :,: mi so tu z lubosću twoje wóčko směje. :,:

5. Łužica wótčinska wostanje mój statok, doniž mi njezwoni junu zemski swjatok; w Łužicy buch něhdy dźěćo kolebany: :,: njech tež tu wotpočnu junu pohrjebany! :,: F.

163. Žiwjenje — rejža.

(Hłós: Serbska zemja, ja mam ćahnyć — cf. čo. 37.)

1. Žiwjenje je drohowanje, naše lěta mile su; :,: wot kolebki hač do rowa z kóždym dnjom je rejža nowa po šěrokim swěće tu. :,:

2. Póńdźe k wječoru, k połnocy droha ta, kiž zbože da, :,: póńdźe k połdnju abo k ranju — maćeŕka při kolebanju žanemu njej' spěwała. :,:

3. Teho dla, o rejže-bratřa, dźeržmy dobre towaŕstwo; :,: přez to puća dalokosće, raćiny a wobćežnosće přewinu ćim lóžo so. :,:

4. Zawdajmy sej ruku swěrnu, lubosć njech nam k bokej dźe, :,: dha so krasnja rjane puće, dwójcy słódke zboža čuće rejžu našu krónuje. :,:

5. Rěka něhdy: tu je mjeza, poslednja tu hospoda; :,: dha je kóždy derje pobył, je tež mučny, wón je dobył, dha kónc dobry rejža ma! :,: H. S.

I. Wopřijeće.

II. Pokazaŕ.

Strona.

Strona.

Strona.

Strona.

Ćišć Smolerjec knihićišćeŕnje w maćičnym domje
w Budyšinje.

